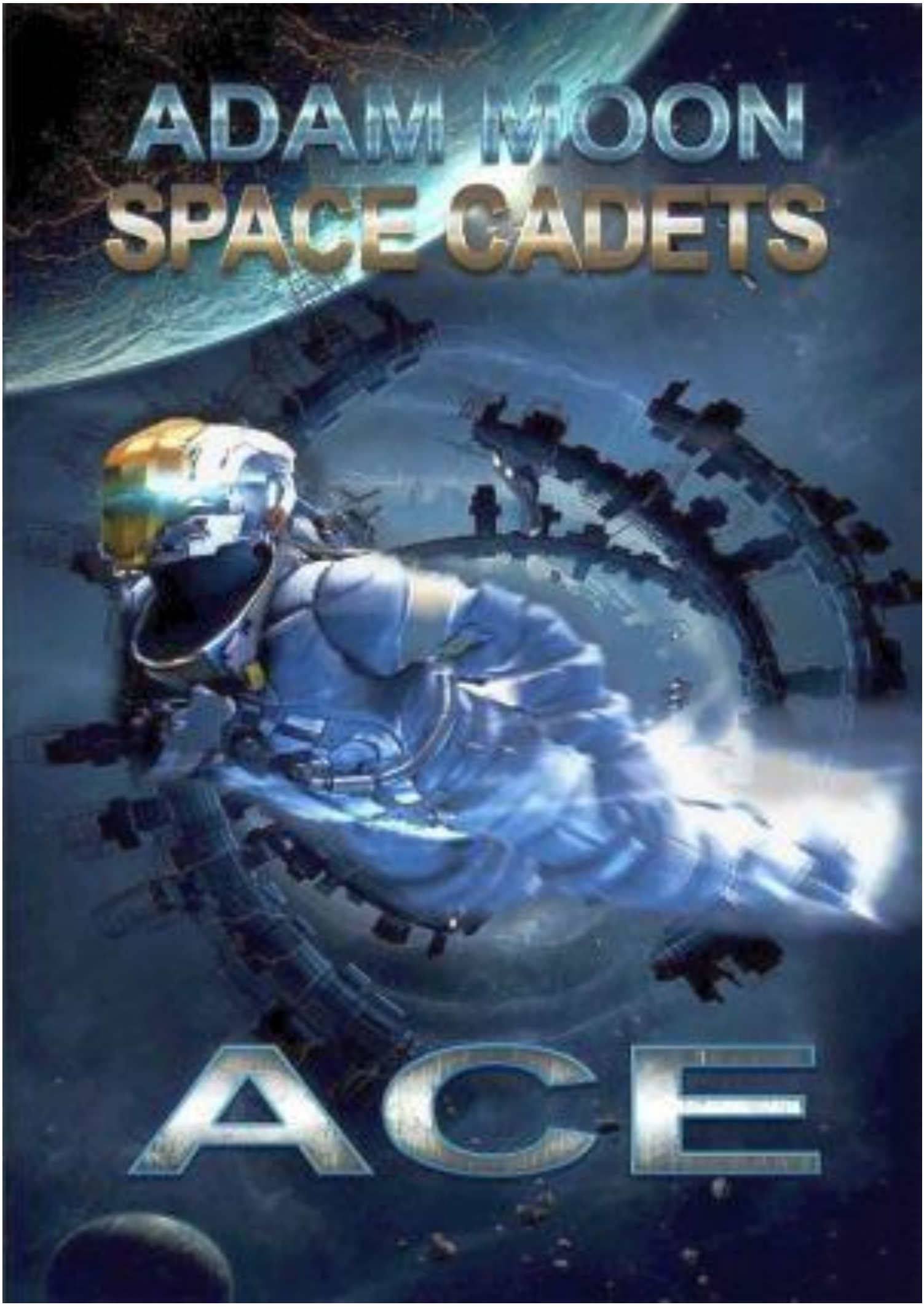
ADAM MOON
SPACE CADETS
ACE

Adam Moon

SPACE CADETS

ACE

versiunea în limba română

uncris

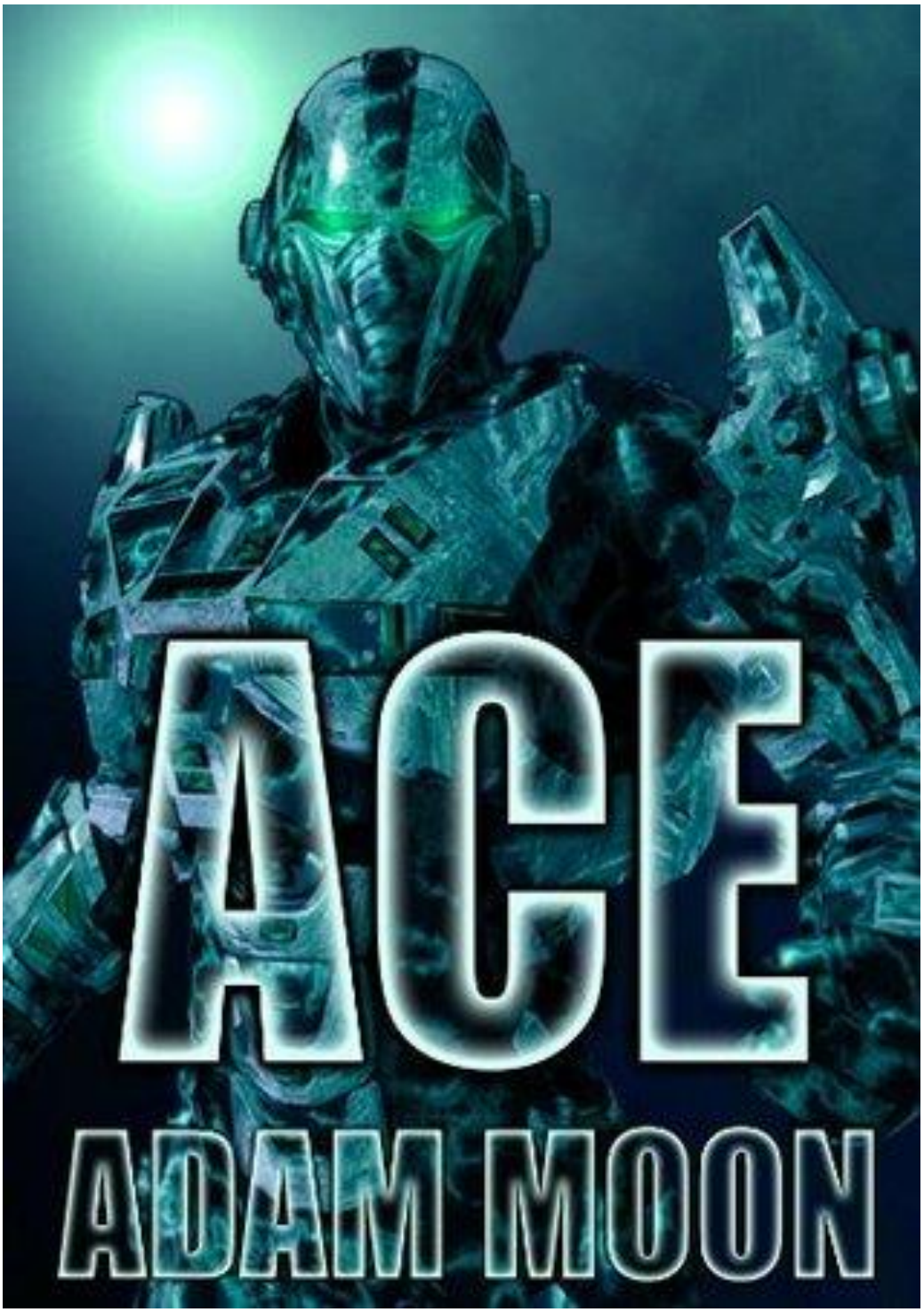
ACE
ADAM MOON

Primul Contact

Primul contact cu o rasă extraterestră nu a decurs aşa cum au sperat oamenii. De fapt, a fost foarte nasol. Eu nici măcar nu eram născut când au ajuns ei pe orbita terestră. Nici chiar bunicii mei.

La început, n-au făcut nimic. Doar se învârteau pe orbită şi supravegheau.

Apoi, tocmai când înaintaşii noştri au început să se simtă înfricoşaţi, ei au iniţiat un dialog cu unii dintre liderii mondiali. Ceea ce au avut de spus a fost chiar mai înfricoşător decât atunci când doar ne supravegheau în tăcere. Au spus că umanitatea va fi evaluată pe parcursul următorilor câteva sute de ani. Spuneau că dacă nu ne ridicăm la nivelul standardelor lor – care or fi fost acestea – ne vor eradica. Apoi, un număr de oameni – undeva între unu şi trei milioane – pur şi simplu au dispărut de pe suprafaţa pământului, iar nava extraterestră parcă s-a evaporat. Acum suntem destul de siguri că acei oameni au fost răpiţi. Credem că extratereştrii i-au luat pentru a-i supune unor experimente, dar nu putem fi absolut siguri.

Aceasta s-a întâmplat acum două sute de ani.

Ghiciţi ce a făcut umanitatea în acest interval de timp: ne-am pregătit pentru întoarcerea lor.

Colaborarea naţiunilor şi călătoriile spaţiale au devenit mai mult decât simple noţiuni de dicţionar; au devenit singura noastră speranţă de prevenire a propriei apocalipse. Vedeţi, noi ştiam că am picat testul lor, care o fi fost acesta, şi nu voiam doar să ne tăvălim în ţărână şi să-i lăsăm să ne ucidă pe toţi.

Programul spaţial a fost declanşat încet, dar toate resursele noastre au fost orientate către el, iar acum suntem bine înfipţi în spaţiul cosmic.

Numele meu este Jack Peterson şi sunt cadet în Tabăra de Instrucţie Avansată-87. Nu sunt un elev prea bun, dar asta se datoreşte parţial faptului că nu eu am ales să mă aflu aici. Am fost orfan din naştere, deci pentru mine, Tabăra este echivalentul unei case cu asistenţi maternali, plătiţi din taxe. Nu sunt nerecunoscător, dar nu este prea distractiv aici. Instructorii sunt stricţi şi am văzut mai mult de o duzină de camarazi-cadeţi murind în timpul antrenamentelor.

Voi împlini nouăsprezece anul viitor. Aceasta este vârsta la care voi fi detaşat pe o navă. Abia aştept să ies din gheena asta.

Tabăra de Instrucţie-87 se află pe orbită în jurul lui Marte. Vara trecută am fost la sol, dar n-a fost nici pe departe atât de distractiv pe cât gândisem oricare dintre noi că va fi. Am pierdut patru buni prieteni pe Marte. Au murit arzând de vii la intrarea în

atmosferă când au ratat ieşirea în spaţiu. Nimeni nu a vorbit despre asta în zilele ce au urmat. Era un eveniment mult prea obişnuit ca să mai faci *tam-tam* pentru el.

Orfanii aveau parte de Marte. Subofiţerii şi elita rămâneau pe orbita terestră. Asta însemna că se duceau acasă din când în când.

Puşcăriaşii şi delincvenţii aveau parte de Jupiter. Jupiter era cumplit. O grămadă dintre cei ce ajungeau acolo făceau cancer după un timp. Spuneau că dacă cazi pe Jupiter, cădeai zile întregi înainte de a ateriza pe ceva solid. Sigur că până atunci erai mort demult. De la acea depărtare, Soarele semăna cu o stea oarecare. Am auzit că doar acest fapt şi era de ajuns ca să provoace nebunia spaţiului. Instructorii ne spuneau că nebunia spaţiului este un mit, dar în glasul lor era furie şi tristeţe când spuneau asta, aşa că mă cam îndoiesc.

Am cele mai multe ieşiri în spaţiu faţă de orice alt cadet de aici. Nu însemnă mult, dar mă face să mă simt mândru. Dar mini-jeturile de pe costumele spaţiale erau păcătoase. Am încercat să le explic noilor veniţi să nu se pună niciodată singuri în situaţia de a avea efectiv nevoie de ele în timpul unei ieşiri, pentru că atunci când le vor folosi, va fi deja prea târziu. Dar erau prea neputincioşi. Nici unul nu mă asculta, aşa că să-i ia naiba.

Antrenamentul cu armele era favoritul meu, dar instructoarea îmi ura curajul. Era drăguţă, dar a dracului. Se numea d-na Salazar şi era probabil cu numai câţiva ani mai mare decât mine. Se afla aici de un an şi de ea depindea viitorul meu. Susţinea că ar trebui să fiu înlăturat, caz în care obiectivul meu s-ar duce dracului. Îmi place să trag cu PQ5000. Foloseşte proiectile obişnuite care pot transforma un extraterestru într-un şvaiţer şi lansează nişte grenade care pot smulge fragmente din coca unei nave. Arma mea favorită este Zipper (avem porecle pentru aproape orice). Este un accelerator energetic care-ţi face organismul să explodeze. Victimele ucise cu Zipper le numim Picasso datorită sângelui ajuns pe pereţii din spatele lor.

Abia aşteptăm să tragem cu Zipperele în afara Taberei. Poate că într-una dintre aceste zile am să trag cu unul în atmosferă şi am să aud ce sunet face.

Luna trecută ne-au adus nişte animale; capre şi altele asemenea. Le-am folosit pentru antrenamente în lupta corp-la-corp. După ce terminam cu ele, arătau ca nişte perniţe roşii pentru ace. Nu-mi place să hăcuiesc animale fără apărare, dar dacă refuzi, instructorii de lovesc şi te taie de la porţia de mâncare, aşa încât faci ce trebuie făcut. Danny refuza să-şi cureţe cuţitul după exerciţiu, susţinând că sângele îi dădea putere, iar Stacy Jones îl lingea în timp ce se holba stăruitor la ceilalţi. Eu făceam un duş fierbinte şi-mi spălam cuţitul.

Nu-mi place să recunosc că ne bucuram de cele ce făceam în continuare cu animalele, dar ele erau deja moarte aşa că nu mai era cine ştie ce: Le lansam prin sasuri şi ne aliniam la standuri de unde trăgeam în ele cu Zipper şi Sizzler. Datorită acestui obicei calităţile mele de ochire s-au îmbunătăţit considerabil. De fapt, au devenit legendare. Unii camarazi mi-au cerut să ratez intenţionat pentru ca şi alţii să aibă şansa de a nimeri ceva. D-na Salazar a părut mulţumită că am cedat şi i-am lăsat şi pe ei. Cred că ea a considerat că este o dovadă de tărie pentru că ştia ce mult îmi place.

Teleportarea

Mâine ne vom ambarca pe o navă de război adevărată. Căpitanul se numea Jonathan Hitchcock. N-auzisem niciodată de el, dar instructorii ne-au spus că este unul dintre cei mai buni.

Sunt destul de speriat. Ştim cu toţii că trebuie să ne teleportăm, dar nici unul nu se simţea fericit. Erau prea multe vechi poveşti horror despre teleportare.

Ce se va în tâmpla mâine: vom intra într-un container de stază, dar nu vom fi criogenaţi imediat. Procesele noastre cognitive vor fi extrase şi transformate în energie pură şi transferate ca pachete cuantice de energie prin spaţiu către un receptor (aflat la bordul navei de război). Deci, conştiinţa noastră, aşa cum era, va călători instantaneu către un alt punct din spaţiu, lăsând trupurile în urmă. Un efect colateral al acestui proces este că creierul încetează să mai transmită impulsuri electrice şi am muri foarte repede în această situaţie. Deci, înainte ca trupurile noastre reale, în carne şi oase, să moară, sunt criogenate.

Oricum, procesele cognitive sunt transferate într-un fel de costum *mech* de super-soldat de pe nava aflată în depărtare. Costumele sunt numite A.C.E. – Automated Combat Equipment - dar noi le spuneam *piele* sau *costum*. Te făceau să arăţi ca un fel de humanoid, cel puţin la faţă, deci nu intram în panică atunci când ne uitam în oglindă după transfer. Ultimul lucru pe care oricine şi-l dorea era ca soldaţii să uite că sunt humani. Am auzit că e nevoie de ceva timp ca să te obişnuieşti, dar cred că mâine am să aflu singur.

Motivele pentru care ne temem de teleportare sunt prea multe pentru a face o listă. Este instantanee, adică pachetele de cuante nu numai că se deplasează mai repede decât viteza luminii, dar îi ignoră şi limitările. Uneori aceste pachete sosesc la destinaţie atât de amestecate încât transferul nu poate avea loc, iar pentru că nici nu pot fi returnate, practic o termini cu mizeriile vieţii şi sufletul tău cuantificat se disipează în eter.

Odată, o întreagă crio-unitate a fost în pană de energie timp de o oră înainte de a fi restartată. Consecinţa a fost moartea a patru mii de oameni. Desigur, ei continuă să fie oarecum vii. N-au decât să rămână pentru totdeauna în costumele mecanice, pentru că nu există nici o cale de a se reîntoarce în trupurile naturale. O consecinţă interesantă este că toţi au fost declaraţi oficial morţi, deci o minte humană într-un costum nu constituie viaţă oficială pentru birocraţii care se ocupă cu astfel de probleme.

Am auzit de oameni care au devenit fuzionaţi în celulele de stocare. Asta se întâmplă când un idiot care ar trebui să-ţi transfere mintea înapoi în trupul proaspăt decongelat, uită să o facă la timp. Atunci, dacă mintea altei persoane este transferată, se amestecă cu prima în celula de stocare. De câteva ori două minţi au fost puse accidental înapoi în acelaşi trup. Nu s-a terminat cu bine. Inima bate aiurea şi este imposibil să i se regleze ritmul. Trupul nu este capabil să execute comenzile contradictorii, iar persoana devine complet nesănătoasă. În ambele cazuri trebuie aplicată eutanasia. Deci, cel mai bine este să ai pe cineva competent la comenzi.

N-o să pot dormi la noapte, ştiu prea bine.

Conquistador

D-na Salazar şi un alt instructor, dl. Humboldt, au fost numiţi ca să ne însoţească pe nava de război. Aceasta era un model din clasa de atac şi se numea *Conquistador*.

Ne-am adunat cu toţii pe puntea de teleportare. Dl. Humboldt s-a dezbrăcat în pielea goală, în chicotelile întregii clase. Stacy Preston a pus două degete în gură şi a fluierat puternic, dar instructorul a ignorat-o. Este profesorul nostru de interogatorii psihologice şi nu se lasă distras uşor.

Intră în container şi se întinse pe spate. Apoi, discul metalic a fost coborât la doar câţiva centimetri de nasul său. Scotea un sunet ca un bâzâit amestecat cu zgomote de sfârâituri.

Atunci dl. Humboldt a rămas complet nemişcat. Pieptul a încetat să i se mai ridice. Aerul i-a ieşit din plămâni şi din intestine. Am fi râs dacă n-am fi fost atât de speriaţi. Apoi capacul containerului a fost închis, iar trupul i-a fost înconjurat de o ceaţă verde. O lumină strălucitoare, prea puternică pentru a putea privi direct în ea, s-a aprins în interior, iar el a fost congelat ţeapăn.

Un tip în halat de laborator pe ecusonul căruia scria Dr. Bolder a manevrat câteva întrerupătoare şi butoane, apoi i-a spun d-nei Salazar:

— Avem o conexiune fermă. N-avem de ce să ne facem griji. Cine urmează?

Abia atunci am avut cel mai mare respect pentru dl. Humboldt. A mers primul fără ca măcar să ştie dacă conexiunea e bună sau nu. Asta însemna să fii bărbat adevărat.

Ghici cine a fost numit să urmeze? Eu.

M-am dezbrăcat în pielea goală şi toţi au râs de mine. Spre umilinţa mea penisul mi s-a strâns, micşorându-se, ceea ce i-a făcut să râdă şi mai tare.

Apoi s-a întâmplat ceva magic: d-na Salazar s-a dezbrăcat şi ea în faţa tuturor, iar corpul ei era superb. Toţi au uitat de mine într-o clipă ceea ce era bine pentru că penisul meu a început să-şi revină.

Ea m-a luat de mână şi m-a dus către un alt container.

După ce m-am culcat pe spate, ea s-a întors spre clasă şi a spus:

— Nimic din ce veţi mai face nu va necesita mai mult curaj decât aceasta. Vă supuneţi ridiculizării de către ceilalţi, apoi trebuie să vă încredinţaţi viaţa unei tehnici care nu prezintă prea multă încredere. Jack a fost ales ca să meargă primul pentru că are mai mult curaj decât voi toţi, luaţi la un loc. Iar voi, amărâţilor, aveţi tupeul să râdeţi de *el*?

Când discul s-a apropiat de faţa mea, toată îngrijorarea mea a dispărut. Pentru prima oară, m-am întrebat ce ar trebui făcut ca să o aduc pe d-na Salazar în pat.

Apoi mintea mi-a devenit confuză, iar gândurile mi-au dispărut într-un *flash* de lumină.

Mech

M-am trezit cu o tresărire. Un mamut robotic se holba la mine. Faţa-i era mai mult sau mai puţin umană, dar cu toate acestea tot era ceva prea hidos de văzut la trezire. Spuse cu o voce masculină:

— Sunt dl. Humboldt. Tu care eşti?

— Sunt Jack Peterson, *sir*.

— Bine, eşti un tip norocos pentru că cred că tocmai ai obţinut cea mai mişto *piele* de Marine disponibilă. Vino cu mine să o vezi.

L-am urmat până la o oglindă special pusă acolo pentru a ne ajuta să ne acomodăm cu noua noastră înfăţişare. A avut dreptate. Vizorul meu era la fel ca al celorlalţi dar exoscheletul era albastru cu negru şi cu puţin verde care ieşea în evidenţă, spre deosebire de obişnuitul gri al celorlalte *piei*.

Mi-am ridicat vizorul cu braţul meu robotic. Chipul fals de dedesubt era chiar mai puţin grozav decât al lui.

Pentru a face tranziţia mai uşoară, toate *pieile* sunt dimensionate la fel, pentru a nu ne împiedica de propriile noastre picioare din cauza vreunei diferenţe de mărime.

Am făcut o mică piruetă şi m-am oprit.

— Fir-ar să fie, am spus.

Uitasem că instructorul se află lângă mine.

El zâmbit doar, ciudat pe faţa falsă şi a spus:

— Mda. Şi-am spus că e cel mai mişto. Chiar sunt niţel invidios.

Pe umărul drept al *pielii* mele era o gravură: *Rick Pimpage*[1]*. Semper Fi, mother-fucker*.

Semnătura aparţinea lui Richard Pringle, cel mai dur afurisit care a purtat vreodată o *piele*. Era aceeaşi *piele* pe care o purtase mai înainte eroul meu.

Chiar atunci s-a auzit un tunet înfundat, dl. Humboldt a plecat tropăind, iar eu l-am privit cum introduce un alt cadet în ciudata şi minunata lume a adevăraţilor Marines spaţiali.

A întrebat cine se află în *piele* şi a aplicat un ecuson magnetic pe piept. L-a condus pe robotul ce arăta formidabil pe lângă mine şi l-a lăsat un timp să se privească în oglindă. Pe ecuson am văzut numele Becky Morrison.

Nu o cunoşteam foarte bine pe Becky. Pare un pic cam prostuţă şi nici nu vorbeşte prea mult, dar când mi-a văzut gravura de pe umăr a icnit şi mi-a spus:

— Nu se poate! Eşti atât de băftos, Jack.

Am zâmbit pentru întâia oară şi am observat că unul din incisivi era ciobit, avariat fără îndoială de Richard Pringle în timpul vreunui asalt cutezător asupra teroriştilor sau în cadrul altei acţiuni la fel de exotice. Poate a zdrobit o rebeliune de pe vreo planetă penală? Poate l-a lovit în faţă vreun şrapnel în timpul unei confruntări cu Scepticii militarizaţi. Ştiam că era la fel de plauzibil să se fi împiedicat şi căzut, sau s-a lovit cu faţa de vreun montant, dar am eliminat din minte asemenea scenarii.

Ar trebui să precizez cine sunt Scepticii. Ei cred că întreaga idee că extratereştrii se vor întoarce pentru a nimici omenirea nu este decât o înşelătorie pusă la cale de guvern pentru a menţine poporul sub ascultare. Este o poziţie ciudată, dar îşi are meritele ei. Nici unul dintre noi nu era născut când au sosit aşa-zişii extratereştri. Nimeni din cei în viaţă nu i-a văzut cu proprii ochi, aşa că ideea era uşor de respins ca fiind un şiretlic.

Dar, mai târziu, Scepticii au ridicat armele. Au asasinat personal militar aflat pe treptele ierarhice superioare şi politicieni. Au aruncat în aer facilităţi militare terestre. Există unele dovezi că ei sunt cei responsabili pentru pana de energie de la unitatea de criogenare de care aminteam mai sus.

---

[1] Pimpage – termen echivalent cu *„very cool”*.

Nimeni nu înţelegea pe deplin de ce fac ceea ce fac. Credem că vor să răstoarne sistemul despre care ei consideră că ne minte pentru a nu ne abate de la linie, dar până acum ei n-au publicat nici un fel de manifest concret şi nici măcar un singur lider nu a ieşit la înaintare. Eu cred că sunt doar duşi cu pluta.

Erau o ameninţare afurisită şi ştiam că Richard Pringle se infiltrase în trecut în câteva dintre celulele lor; se anunţase la toate buletinele de ştiri.

M-am uitat în stânga tocmai la timp pentru a vedea cum un costum de Marine spaţial cade în picioare cu o bufnitură din cablurile groase de suspensie care-l reţineau. Cablurile detaşate se bălăbăneau deasupra capului robotic ca nişte vipere ce atacau.

Dl. Humboldt l-a ajutat pe noul venit să se aclimatizeze aşa cum o făcuse şi cu noi.

Când d-na Salazar şi-a anunţat venirea, am ştiut că toată lumea a trecut cu bine. Încăperea era plină cu Marines cu înfăţişare hidoasă dar formidabilă.

Dl. Humboldt a spus:

— Atât timp cât ne aflăm aici toţi mi se vor adresa pe numele mic. Billy. D-na Salazar este Samantha. Îi veţi spune aşa până ne vom întoarce în Tabără.

Toţi am dat din cap. Cred că ştiam deja că numele ei este Samantha, dar acum când trebuia să-i spun aşa şi când ştiam cum arată goală, mă simţeam mai apropiat de ea. Mai ales că spusese despre mine că sunt mai curajos decât oricare altul din clasă. În câteva clipe trecuse în ochii mei de la cel mai rău profesor, la favorita mea profesoară.

Faptul acesta, m-a făcut să anticipez că această instruire pe teren va fi neobişnuită.

Căpitanul

Căpitanul Jonathan Hitchcock a intrat în încăperea costumelor-*piele*. Era chipeş pentru vârsta lui, cu barba tunsă îngrijit şi cu galoanele bine vizibile. În mâna stângă avea un glob metalic, auriu.

A captat atenţia întregii clase şi a spus:

— Sunteţi nişte puşti norocoşi. Aţi ajuns în *piei* de soldaţi în loc să aveţi conştiinţa închisă în aşa ceva – aruncă globul în sus, acesta pluti câteva secunde, apoi pică la loc în mâna sa. Personalul non-militar nu va purta niciodată *piei* aşa că îi puteţi mulţumi lui Billy Humboldt pentru privilegiu. Este un vechi prieten de-al meu.

Şi pentru nimeni nu i-a mulţumit, căpitanul a urlat:

— Mulţumiţi-i imediat, sau vă arunc dracului de pe nava mea.

Ameninţarea acesta ne-a speriat teribil pe toţi. Crezusem că lucrurile vor merge mai bine după tabăra de instrucţie, dar căpitanul ne-a dovedit că nu e aşa. Ne-am întrecut cu toţii să-i mulţumim d-lui Humboldt.

Căpitanul a rânjit ca un demon şi a spus:

— Am glumit doar, flăcăi. Haideţi să vă fac turul de onoare.

Când am trecut pe lângă el, căpitanul mi-a pus o mână pe umăr. Chiar am simţit apăsarea prin oţel. Mi-a făcut cu ochiul, spunându-mi:

— Ştii cine a purtat *pielea* aceasta înaintea ta?

Am dat din cap zâmbind şi i-am arătat gravura de pe umăr.

— Dacă alţi soldaţi mi-ar fi stricat pieile în acest fel, i-aş fi pedepsit zdravăn. Dar Richard Pringle nu a fost un soldat obişnuit. Dacă eşti norocos, poate că ceva din esenţa sa a rămas captivă în circuite alături de tine.

Ştiam că aşa ceva nu era posibil, dar am zâmbit aprobator, ca şi cum ar fi fost.

Iar căpitanul a adăugat:

— Am auzit că Rick este mai bătrân decât mine, dar deoarece a petrecut atât de mult timp în stază pe când se afla de fapt pe câmpul de luptă, n-a îmbătrânit în acelaşi ritm. Cred că le spune fetelor că n-are decât douăzeci şi cinci de ani, sau cam aşa ceva. Şmecher băftos...

Eu nu-l consideram aşa. Toate fotografiile şi descrierile sale erau clasificate secrete. M-am hotărât să cercetez faptele sale de început imediat ce ne vom întoarce în tabără.

Turul

Căpitanul ne-a purtat prin toată nava, efectiv prin fiecare colţişor. A trebuit să vedem fiecare dulap de întreţinere, dar am încheiat turul în Centrul de Comandă care era uimitor.

— Aici are loc magia, ne spuse căpitanul.

A arătat spre marele monitor de zece metri pe care se vedea negrul spaţiului cosmic şi a spus:

— În prezent suntem pe orbita unei planete pe care am poreclit-o Pământul Jegos. *Ensign*[2], arată-le planeta.

O tânără şi-a mişcat degetul pe un *touch pad* mare până ce imaginea de pe monitor s-a schimbat.

[2] Ensign – cel mai mic grad de ofiţer.

Planeta îşi merita numele. Avea o atmosferă galben-maronie, opacă cât să lase vederii masele negre de pământ de dedesubt. Chiar arăta ca un pământ jegos.

Cineva a spus:

— În care cuadrant ne aflăm acum?

Căpitanul a dat din cap.

— Aceasta este o informaţie secretă. Îmi pare rău, dar nu pot divulga locaţia noastră nimănui, doar celor cu autorizaţie corespunzătoare. Sunt sigur că înţelegeţi.

— Dar nu există nici un pericol. Scepticii nu au resursele de a ajunge în spaţiul cosmic.

Căpitanul izbucni în râs.

— Nu ne ţinem locaţia secretă faţă de aceste *nevăstuici*. Ţinem secretul din cauza extratereştrilor.

— Dar nu ştim *când* se vor întoarce, sau măcar *dacă* se vor întoarce. Dacă nici n-or să apară în timpul vieţii noastre?

Dar căpitanul a întrebat sever:

— Şi dacă vor apare?

L-am văzut pe dl. Humboldt uitându-se la ecusonul din pieptul persoanei care a pus toate aceste întrebări. O să primească un frecuş când ne vom întoarce în tabără.

Căpitanul părea vizibil *dezumflat*. Evident, vedea cât de inutilă ar fi munca sa de o viaţă dacă extratereştrii nu-şi vor face apariţia. Sute de căpitani şi-au obţinut galoanele şi şi-au condus navele, apoi au murit de bătrâneţe fără să dea vreodată ochii cu un extraterestru. Toată pregătirea şi competenţa lor a fost în van.

Zâmbi fals, fără veselie, şi spuse:

— Cine doreşte să ia o navetă de salvare şi să facă o tură?

Am ridicat mâna, aşa cum a făcut întreaga clasă.

Zbor

În timp ce-mi aşteptam rândul de a ieşi în spaţiu cu naveta de salvare, l-am văzut pe dl. Humboldt vorbind cu căpitanul. Arătă în direcţia mea şi am încremenit. Căpitanul păru că se gândeşte la ceva, apoi a aprobat dând din cap.

Dl. Humboldt a venit către mine şi a spus surâzând:

— I-am spus căpitanului că tu ai mai multe ieşiri în spaţie decât oricare altul din tabără. L-am întrebat dacă are ceva împotrivă să te lase la o ieşire pe-afară cu noua ta *piele*. A zis că-ţi permite.

Am zâmbit fericit şi l-am întrebat:

— Pot să le fac pe amândouă? Chiar aş vrea să încerc şi naveta de salvare.

— Costumul în care te afli este propria ta navetă, fiule. Este echipat cu motoare cu reacţie.

— Motoarele reactive nu funcţionează chiar atât de bine, *sir*, am spus cu teamă – doar ştiam că unui instructor i se poate *pune pata* pe mine.

— Ai încredere în mine, Jack. N-ai mai manevrat niciodată ceva asemănător. Ai să fii în regulă.

Am fost condus la compartimentul-sas unde erau parcate navetele de salvare. Era foarte întuneric şi foarte linişte până ce uşile exterioare s-au deschis. Mi-am ţinut respiraţia, dar mi-am dat seama imediat că nu trebuie să respir deoarece sunt un super soldat robotic. A fost o constatare stranie.

Picioarele mele metalice s-au fixat ferm pe punte când atmosfera a încercat să mă absoarbă afară. Cred că erau magnetice, dar nu ştiu sigur.

Humboldt a fost tot timpul lângă mine. A supravegheat uşile care s-a închis, după care cadeţii au tropăit către zone mai sigure din *Conquistador*.

Pilotul a rămas aşezat, a închis trapa din spatele navetei şi a făcut semnul cu degetul mare. Apoi uşile sasului s-au deschis din nou.

L-am auzit pe dl. Humboldt spunând:

— Activează controalele de zbor.

— Nu ştiu cum să o fac.

— Doar repetă ce am spus eu.

Am spus:

— Activează controalele de zbor, apoi întreaga mea viziune s-a schimbat. Vedeam prin ochii proprii dar în acelaşi timp vedeam şi şiruri de cifre şi alte chestii care defilau în sus şi în jos, stânga-dreapta.

Humboldt îmi spuse:

— Ignoră toate indicaţiile şi cere control manual.

Mă simţeam de parcă îmi venea să plâng.

— Control manual, vă rog.

Picioarele mi s-au strâns singure, apoi mi-am dat seama că plutesc la câţiva centimetri deasupra punţii.

— Nu există nici un control efectiv-direct, doar foloseşte-ţi mintea şi voinţa ta va face *pielea* să se mişte.

Imediat ce am făcut o încercare, a reacţionat şi am ţâşnit din sas ca un proiectil. Am intrat în panică. Costumul m-a tras afară, în spaţiul adânc, iar eu nu eram încă sigur cum

se controlează blestemăţia asta. Mi-am dorit să mă întorc cu 180^0 şi am făcut-o instantaneu. Puteam acum să văd întreaga navă. Era enormă; mult mai mare decât mi-aş fi putut imagina.

Am cerut costumului să mă ducă încet în direcţia navei şi acesta a făcut ce mi-am dorit. Începeam să mă obişnuiesc cu el. Trebuia doar să formulez clar în mintea mea gândurile-comenzi, iar costumul se conforma. Am vrut să intru imediat în sas, dar am fost puţin cam neglijent şi, ceea ce am făcut în schimb, a fost să percutez nava. Pe când treceam prin faţa camerelor de luat vederi am făcut câteva tonouri şi lupinguri. Îmi imaginam colegii de clasă vorbind săptămâni întregi despre treaba asta, dar apoi am dat-o-n bară rău de tot şi m-am apropiat de motoarele reactive ale lui *Conquistador*. N-am ajuns prea aproape încât să mă rănesc sau să-mi avariez costumul, dar reacţia mea trebuie să fi părut hilară pentru că panica mea s-a manifestat prin costum care a încercat să mă ducă în multiple direcţii, toate în acelaşi timp.

Mi-am revenit şi mi-am dat seama că inima nu-mi bătea nebuneşte doar pentru că nu aveam o inimă. Am revenit înapoi în sas şi uşile acestuia s-au închis în spatele meu. Humboldt a clătinat din cap, dar a spus doar.

— Ai deprins mişcările mai repede decât o fac majoritatea.

Vorbele lui m-au neliniştit pentru că ce s-ar fi întâmplat dacă n-aş fi făcut-o? Dacă nu m-aş fi putut descurca? Acum aş fi plutit liber în vidul cosmic.

Cred că am fost norocos deoarece se pare că nimeni n-a văzut evitarea la mustaţă a motoarelor navei. Fie asta, fie că nu am arătat chiar atât de prosteşte pe cât credeam eu, atunci când am reacţionat. Habar nu am, dar sunt totuşi recunoscător.

Căpitanul era zâmbitor când a vorbit:

— Se manevrează nemaipomenit de uşor, nu-i aşa?

— Chiar m-a surprins. De ce nu folosim aşa ceva la antrenamente?

N-am mai adăugat că o *piele* ar fi salvat duzini de vieţi în perioada şederii mele în Tabăra de Instrucţie Avansată-87.

— Sunt prea scumpe. La ultima numărătoare existau doar 1.200 unităţi. Pur şi simplu nu putem irosi nici măcar o unitate.

Totuşi, asta era o prostie. Aceste piei doar se prăfuiau în stative înainte de a veni noi.

O sosire neaşteptată

Vuietul unei sirene l-a făcut pe căpitan să tresară.

— Asta-i ceva ciudat. Nu mi s-a adus la cunoştinţă nici o sosire neprogramată.

L-a întrebat pe Humboldt:

— Ai mai programat cadeţi să sosească la bord?

Acesta a negat cu o mişcare a capului.

Căpitanul m-a înşfăcat de mână, spunându-mi.

— Urmează-mă!

În timp ce-l urmam sub punte, l-am întrebat:

— Ce 'ntâmplă, *sir*?

— Avem o sosire neautorizată şi am nevoie de tine pentru protecţie.

Aproape că m-a umflat râsul până ce mi-am amintit că port costumul mecanic al unui Marine.

Am ajuns pe puntea pieilor chiar la timp pentru a vedea cum unul dintre costumele Marine se desprinde din cablurile de susţinere şi loveşte puntea cu o bufnitură. La început păru confuz, dar apoi l-am văzut apropiindu-se cu mâinile ridicate defensiv.

— Verifică comunicaţiile, Marine, a spus. Trebuie să primeşti un semnal de ajutor în următoarele secunde. Suntem atacaţi. Abia am reuşit să scap cu viaţă.

— Cine eşti? l-am întrebat.

— Sunt un tehnician, doctor Bolder, cel care v-a trimis aici. Purtam un halat de laborator.

— Ce s-a întâmplat? l-a întrerupt căpitanul.

— În Tabăra de Instrucţie s-a infiltrat inamicul.

— Cine? Care inamic?

Unii oameni îi numeau *Inamici* pe extratereştri.

— Nu, au fost Scepticii. I-au ucis pe toţi cadeţii şi echipa tehnică. Aproape că m-au terminat şi pe mine.

L-am înşfăcat de gât şi l-am întrebat:

— Cine mai poate opera teleportorul?

— Doar eu, a spus, faţa-i din plastic reflectând confuzie maximă.

— Păi atunci de ce eşti aici? Trebuia să rămâi acolo ca să ajuţi cât mai mulţi să vină aici.

— Laş nenorocit, a adăugat căpitanul. Acum, pentru că tu eşti aici, ei toţi sunt blocaţi acolo.

— Nu înţelegi, căpitane. Toţi sunt morţi.

Trădător

— Spune-mi că ai dezactivat link-ul cu către nava mea, spuse căpitanul.

— N-am putut. Trebuia să ajung aici, iar facă aş fi tăiat link-ul, aş fi rămas acolo, cu ucigaşii aceia.

— Bine. O putem face de aici.

A scos din buzunar un dispozitiv miniatural şi a apăsat pe un buton. Semăna cu un fel de radio primitiv. Deschise gura să spună ceva, dar s-a auzit un pocnet puternic şi capul i-a dispărut. Trupul decapitat a lovit puntea cu o bufnitură uşoară. Am încercat să şterg sângele căpitanului de pe vizorul meu, dar era o mişcare dificilă pentru mâinile mele supradimensionate.

Tehnicianul a strigat în timp ce se lupta să şteargă petele de sânge de pe el cu nişte mişcări ce ar fi stârnit râsul – dat fiind că costumul fusese proiectat să înlesnească măcelărirea inamicului – dar, în aceste circumstanţe, nu era deloc.

M-am întors la timp pentru a vedea ţeava unei arme laser din mâinile unui Marine spaţial aţintită asupra pieptului meu. Am încremenit, cuprins de confuzie, aşteptând să fiu ucis.

Dar când am văzut ecusonul de pe *piele*, am fost şi mai confuz. Scria *Samantha Salazar*. Păşi în interiorul compartimentului şi închise uşa în urma sa.

— Nu mişcă nimeni şi nici unul să nu scoată măcar o vorbuliţă; aşa poate că o să supravieţuiţi.

— OK, a spus tehnicianul, dar ea l-a împuşcat în cap. Acesta a căzut pe spate, iar podeaua a vibrat datorită impactului.

— Ţi-am spus să nu scoţi o vorbă, nenorocitule, a murmurat d-na Salazar.

M-am holbat la ea, dar pentru că nu avea ochi umani, era imposibil de văzut ce gândeşte. Mi-a făcut semn să mă lipesc de perete şi – în timp ce mă aţintea cu arma ţinută într-o mână – s-a dus lângă celelalte *piei* nefolosite. Iar ns-a auzit o bufnitură când una dintre ele s-a desprins din suporţi şi a căzut pe punte. *Pielea* s-a uitat la ea, apoi la ecuson şi a zâmbit.

— Sunt Bosley, a spus cu o voce de bărbat. Ceilalţi vin imediat în urma mea. Care-i situaţia de aici?

— Încă nu am acţionat. Am preferat să vă aştept pe voi să ajungeţi aici mai întâi.

Bosley se apropie de trupul decapitat al căpitanului, s-a aplecat şi a pipăit galoanele de pe umerii însângeraţi.

— Acesta e un început bun.

O altă bufnitură şi un alt Marine a apărut. Apoi s-a întâmplat iar şi iar, până ce am fost înconjurat de opt super-soldaţi.

Unul dintre ei a întrebat-o:

— Ar trebui să ne îngrijorăm din cauza acestor copii? Am fi depăşiţi numeric dacă se hotărăsc să lupte.

D-na Salazar s-a apropiat de fiecare soldat, şi le-a umblat sub vizoare. A pipăit puţin şi a scos de la fiecare ceva mic şi pătrat. Le-a zdrobit pe podea, apoi spuse:

— Acum nu avem de ce să ne facem griji din cauza acestor puşti. Nu avem decât să iniţiem comanda de oprire totală de la costume şi toate vor deveni nefuncţionale.

Apoi a scos şi de la costumul ei acea piesă minusculă.

Am vrut şi eu să-mi ridic vizorul, dar eram sigur că acea mişcare ar fi fost ultima.

Toţi ochii s-au întors spre mine, iar d-na Salazar a spus:

— Lăsaţi-l cu Bosley. Ceilalţi veniţi cu mine. Acoperiţi-mă până ce îi dezactivez pe toţi. După aceea, acţionaţi cum doriţi.

Bosley

Bosley era un nenorocit. A chicotit tot timpul, numindu-mă *copilaş*.

— Mă întreb cum ai să te simţi? Ce vei simţi când corpul tău real va muri, iar cel mecanic nu va mai răspunde la comenzi? Probabil va fi un adevărat iad, nu-i aşa, băi ţâcă? Va fi ca şi cum ai fost îngropat de viu, sau în comă, dar conştient de ce se întâmplă.

Am rămas tăcut până ce a urlat:

— Răspunde-mi, avortonule.

— Sunt destul de speriat.

— Bine, atunci poate că nu ar fi trebuit să te hotărăşti să devii parte a maşinăriei militare. Ai o problemă. Tu şi cei ca tine. Iar eu sunt soluţia. Există copii care mor de foame în timp ce guvernele lumii ne risipesc banii pe un ipotetic război ce nu va veni niciodată.

— N-am avut de ales. Sunt orfan. Majoritatea dintre noi ajung în 87. Suntem născuţi pentru asta.

Dacă am crezut că asta-l va înmuia, m-am înşelat.

— Asta-i o scuză de rahat. Dacă ai fi dorit să nu ai nimic de-a face cu militarizarea, te-ai fi putut sinucide lansându-te în vidul cosmic. Ai fi devenit un martir şi un erou pentru cei mulţi. Acum ai să suferi şi ai să mori ca un câine.

Din această clipă am început să mă gândesc la un plan de atac pentru că eram aproape sigur că nu voi ieşi din această situaţie fără să fac nimic.

Înainte de a apuca să fac ceva, am auzit o voce slabă din aparatul de la costumul lui Bosley. Şi-a pus degetul în urechea metalică şi a spus:

— Ai spus că ai iniţiat deja comanda de oprire totală? Când?

Apoi a dat din cap şi s-a holbat la mine.

— Aaha...

Mi-am dat seama că costumul meu ar fi trebuit să rămână ţeapăn dacă manevra de oprire totală ar fi fost iniţiată, aşa că n-am făcut nici o mişcare. Am rămas nemişcat când Bosley s-a apropiat. Din fericire, nu trebuia să respir în această *piele*. Ar fi trebuit să mă gândesc de ce al meu continua să funcţioneze, dar mintea mea funcţiona supraturată.

Faţa falsă a lui Bosley s-a apropiat atât de mult de a mea încât nasurile ni s-au atins. Eu am rămas ţeapăn ca o statuie.

S-a dat un pas înapoi şi a spus:

— La revedere, puştiule. Dacă mă mai poţi auzi, vreau doar să-ţi spun că te vei alege cu ceea ce am pregătit pentru tine.

Atunci l-am lovit cu toată puterea în stomac, Costumul s-a îndoit datorită impactului şi, înfricoşat, a făcut un pas înapoi.

Înainte de a putea reacţiona, am comandat rapid costumului meu:

— Activează comenzile de zbor. Control manual.

Şi costumul meu s-a ridicat în aer. Am vrut să se rotească astfel încât corpul să-mi ajungă paralel cu pământul, iar apoi m-am rotit, iar motoarele picioarelor mele au ajuns direct în faţa lui Bosley. Am activat puterea maximă şi costumul lui s-a prăbuşit grămadă la podea. Capul i se transformase într-un boţ de ceară topită. M-am ridicat rapid.

Nu mai ucisesem niciodată până acum şi eram destul de zguduit, dar m-am străduit să depăşesc momentul. Erau prea multe de făcut, iar eu habar nu aveam ce anume. Trebuia să încerc să-i elimin pe Sceptici unul câte unul, discret? Trebuia să preiau controlul şi să trimit un semnal de ajutor? Trebuia să încerc să rescriu comenzile de oprire totală pentru a-i elibera pe cadeţi?

Uşa către compartimentul *pieilor* s-a deschis şi mi-am dat seama că am gândit prea mult. Ar fi trebuit să acţionez. Dar, în loc să se întoarcă unul dintre Sceptici, am văzut costumul d-lui Humboldt în cadrul uşii.

— Grăbeşte-te, Jack. Trebuie să acţionăm rapid. Am impresia că javra aia pune la cale ceva.

— De ce nu eşti imobilizat?

— Cine o fi purtat costumul meu mai înainte a fost destul de priceput ca să neutralizeze circuitul de dezactivare. Cred că Rick Pringle a făcut la fel la al tău atunci când l-a purtat.

Apoi a văzut cadavrul decapitat al căpitanului şi a rămas nemişcat.

— Ea a făcut asta?

Da, şi tot ea l-a ucis şi pe tehnicianul care a venit mai înainte.

— Trebuie să o oprim.

— Acum nu mai e doar ea. Sunt şapte dintre ei la bord şi toţi poartă *piei*.

— Primul lucru pe care trebuie să-l facem este să alertăm echipajul în legătură cu situaţia. Ei cred că costumele sunt defecte şi de aceea au încetat să funcţioneze. Şi eu sperasem acelaşi lucru.

— OK.

Rick şi Peggy

Nici măcar n-am ieşit din compartimentul *pieilor* şi planurile noastre au fost schimbate. Două costume s-au desprins din cablurile de suport. Dar n-au rămas nemişcate precum nişte idioţi. S-au îndreptat cu repeziciune spre mine şi dl. Humboldt.

Unul dintre ele m-a înhăţat de gât şi m-a împins la perete. Celălalt l-a prins în braţe pe instructor şi l-a ridicat în aer.

Cel ce mă imobilizase pe mine mi-a cerut:

— Identifică-te.

— Sunt Jack Peterson, cadet din 87, sunt aici pentru instrucţie pe teren.

Eram foarte înspăimântat. Tipul ăsta părea a fi o veritabilă maşină de ucis.

Celălalt, care-l ţinea pe Humboldt avea o voce de femeie.

— Acum tu, i-a spus.

— Billy Humboldt. Sunt instructorul de luptă al lui Jack. Specializat în interogările din câmpul de luptă.

I-a dat drumul pe podea ca unei greutăţi de plumb. Apoi fata s-a aplecat peste el şi i-a inspectat costumul.

— Hei, acesta este vechiul meu costum.

Tipul care mă ţinea strâns, m-a întors cu umărul spre el.

— Tipul ăsta îl poartă pe al meu. *Shit*! Aş fi vrut să putem face schimb. Costumul este în întregime *upgrade*.

— Au activat procedura de oprire totală, am spus.

— Scoate circuitul de dezactivare imediat, a spus grăbit.

Şi-au deschis unul altuia vizoarele şi şi-au scos dispozitivele.

— Eu sunt Rick şi ea este Peggy. Spuneţi-ne totul.

Nu-mi venea să cred că mă aflu în faţa eroului meu, eroul întregii lumi. Numele lui era un fel de mascotă, un slogan de război, un strigăt de luptă. Aş fi vrut să-i cer un autograf.

Ascunzătoarea

După ce le-am povestit ce s-a întâmplat, am aflat că cineva de la Tabăra de Instrucţie-87 a transmis un semnal de ajutor după ce au fost atacaţi. Conţinea şi un raport detaliat asupra a tot ce făcuseră invadatorii, inclusiv teleportarea lor la bordul navei *Conquistador*. O navă din apropiere a recepţionat semnalul, iar Rick şi Peggy au fost trimişi imediat în ajutorul nostru.

Peggy s-a apropiat de un panou şi l-a lovit cu pumnul ei de metal până ce acesta a glisat spre interior. Înăuntru se afla un arsenal.

— Exact aşa cum l-am lăsat, a spus Rick.

Ei făcuseră această ascunzătoare cu arme, tocmai în vederea unei astfel de situaţii în care ar fi avut nevoie de ele. M-am întrebat dacă fiecare dintre compartimentele cu *piei* de pe toate navele existau asemenea ascunzători cu armament, plasate acolo de aceşti foarte zeloşi Marines spaţiali.

Partea laşă din mine a sperat că Rick şi Peggy ne vor spune să ne adăpostim într-un loc sigur, în timp ce ei se vor ocupa de rezolvarea situaţiei, dar n-am avut eu norocul ăsta.

Când Rick mi-a spus să-i asigur spatele, am ştiut că în curând voi avea parte de o moarte oribilă.

Caută şi Distruge

Ne-a condus afară din compartimentul *pieilor*, de-a lungul coridoarelor. La fiecare colţ, sărea şi cerceta cu arma pregătită precum un nebun. Nu ştiu ce fel de antrenament avea, pentru că aceasta era exact ceea ce la antrenamente ni se spunea să nu facem. Peggy îşi rotea ochii falşi de fiecare dată când el făcea aşa ceva.

Imediat ce se convingea că holurile de pe un nivel erau libere, urcam pe puntea superioară.

La un moment dat am auzit sunete de plânsete şi rugăminţi. Secundul navei se afla în genunchi. Dar nu el era cel ce plângea. De fapt avea un aer dispreţuitor, sfidător chiar. Femeile din echipajul navei erau cele ce plângeau rugându-se de Samantha să-i cruţe viaţa secundului (sper ca într-o bună zi să fiu şi eu atât de chipeş şi popular încât femeile să plângă rugându-se pentru salvarea mea, dar mă îndoiesc că aşa ceva se va întâmpla vreodată).

Samantha i se adresă unuia dintre oamenii săi:

— Adu-l pe Bosley aici. Ce dracu face blegu' ăla?

Apoi îndreptă arma spre capul secundului spunând:

— Dă-mi codurile de autorizare ale navei.

El îşi întoarse doar ochii către ea, privind-o insolent. Aceasta a înfuriat-o şi a început să apese pe trăgaci, când Rick a păşit în mijlocul Centrului de Comandă spunând tare:

— Cine vrea să fie primul care moare de mâna lui Rick Pimpage?

Şi pentru că în Centru s-a lăsat liniştea, a adăugat:

— Bine, am să aleg eu, şi a început să tragă.

A doborât doi sceptici înainte ca cineva să reacţioneze. Trupurile lor au fost spulberate de focurile de armă. Rick avea un aer impetuos, continuând să tragă de la şold pe măsură ce înainta.

Samantha şi-a ridicat arma în direcţia lui, dar Peggy a placat-o din spate înainte ca aceasta să aibă timp să tragă. Într-un vârtej de mişcări, Samantha a fost imobilizată cu un fel de cablu de oţel cu care a fost legată. Arma i-a fost îndepărtată, ajungând lângă locul unde stăteam eu şi cu Humboldt.

Secundul a sărit în picioare şi s-a adăpostit rapid.

Când Peggy a terminat să o lege pe Samantha, s-a ridicat să supravegheze carnagiul din Centru. Rick umpluse sala de resturi, dar tot mai erau încă doi ticăloşi care trăgeau aiurea.

Mi-am ridicat arma-laser şi l-am ochit pe unul dintre ei, dar dl. Humboldt mi-a pus o mână pe umăr şoptind:

— Lasă-i pe experţi să o facă.

Peggy a tras trei focuri şi l-a doborât pe unul dintre ei. Ultimul şi-a aruncat arma şi s-a predat.

Peggy i-a legat mâinile cu mai multă atenţie acum când nu mai exista nici o ameninţare directă.

A urmat o liniște totală, pentru care am fost recunoscător. De fapt, concluzia clară era că Rick şi Peggy au ieşit victorioşi.

Dar când Samantha a fost ridicată în picioare, am ştiut că suntem terminaţi. Ţinea în mână un dispozitiv EMP[3] de mărimea unui pumn, iar noi ştiam ce înseamnă asta. Asta însemna că dacă ea va muri, vom muri şi noi, toţi. Un dispozitiv EMP atât de mic probabil că n-ar reuşi să neutralizeze toate sistemele navei, dar sigur ne-ar *termina* costumele noastre. Ceea ce ar avea drept consecinţă moartea conştiinţei noastre. Aceasta este exact acelaşi lucru cu moartea.

Mintea mea a început să lucreze febril. De unde a scos arma aceasta? Cum dracu a reuşit să obţină un EMP? Trebuie să se fi aflat deja aici, pentru că nu poţi lua nimic cu tine în timpul teleportării.

Nu avea nici un sens.

Omul din interior

Totul s-a clarificat atunci când un tânăr a înaintat şi a luat EMP de la Samantha. Noi toţi încă mai stăteam nemişcaţi, sperând că situaţia s-a terminat atât de uşor, dar ne-am înşelat. Nu a dezarmat-o. I-a tăiat legăturile de la mâini ca şi cum n-ar fi fost nici o chestie deosebită.

Odată eliberată, Samantha s-a apropiat de mine şi mi-a venit să ţip, dar ea doar şi-a luat arma de jos, de lângă picioarele mele. Apoi a tăiat legăturile fiecăruia dintre camarazii săi Sceptici.

Apoi se întoarse spre Rick.

— Dacă aş fi în locul tău, aş lăsa arma jos.

— Dar nu eşti, aşa că taci dracului din gură.

Ea a zâmbit doar şi l-a ignorat. Se duse la tânărul care o eliberase şi a luat EMP de la el. Apoi l-a sărutat pe gură, spunându-i:

— Mulţumesc, scumpule.

Tipul a zâmbit ca un amorez lunatic, până ce ea a ridicat arma spre el. Expresia feţei sale a devenit de nedescris, dar probabil că a înmuiat inima ei virtuală pentru că a coborât arma şi, în schimb, a cerut camaradului ei să îl lege.

Spuse ca pe un fel de explicaţie:

---

[3] EMP - electromagnetic pulse – este o descărcare scurtă, dar intensă, de energie electromagnetică – interferenţa cu echipamentul electronic provoacă avarierea cestora.

— Te-am folosit, dar acum nu mai am nevoie de tine. Nu mă aştept să înţelegi, dar sper să apreciezi faptul că ţi-am cruţat viaţa.

Speram că tipul va striga la ea, ceva de genul *fuck you* sau *heartless bitch*, dar n-a făcut decât să plângă cu capul în piept.

Samantha l-a aşezat cu blândeţe într-un scaun pentru echipaj, în timp ce el murmura ceva către sine însuşi, apoi s-a întors iar cu faţa spre noi.

A jonglat cu dispozitivul EMP în aer.

— Eu sunt gata să mor pentru cauza mea, dar voi sunteţi?

— Dovedeşte, a îndemnat-o Rick, însă Peggy l-a întrerupt.

— Taci, amice. Ne are la mână.

— Bine, cucoană, spune ce dracu vrei?

— Vreau să predaţi armele. Dacă sunteţi norocoşi, vă las să plecaţi înainte de a dezactiva receptorul de cuante, ca să mă asigur că nu vă veţi reîntoarce pe navă într-unul dintre aceste costume.

— Nu, proasto, a întrerupt-o Peggy. Ce vrei?

— În final, vreau această navă.

— De ce.

— Dacă vă spun, nu vă mai pot lăsa în viaţă. Sunteţi siguri că vreţi să vă răspund?

— Neh, nu-mi pasă.

— Aşa gândeam şi eu. Acum, aruncaţi armele, şi voi jack şi Billy – vă văd acolo.

Mi-am lăsat primul arma să cadă ceea ce n-ar fi fost ruşinos, doar că imediat ce am făcut-o Rick a spus:

— Ai să-mi iei arma doar dacă mă omori mai întâi.

În tăcere şi cu mişcări lente, m-am aplecat şi mi-am recuperat arma. Samantha m-a văzut şi a zâmbit strâmb.

Înainte ca situaţia să devină fără ieşire, totul s-a dus dracului. Luminile navei s-au stins, iar generatorul gravitaţional a cedat. Am început să plutesc chiar deasupra punţii, apoi am fost trântit la pământ atât de tare, de era să fiu lungit pe jos.

Ce mama dracu' se-ntâmplă?

Una dintre membrele echipajului se afla la consola ei şi cerceta spaţiul din jurul navei.

Pe fondul planetei se vedea o navă spaţială mică, cu un aspect ciudat. Părea a fi un design extraterestru.

Toţi au uitat de Sceptici şi de dispozitivul EMP. Se schimbase jocul.

— Toată lumea pe punte. Pregătiţi-vă pentru atac, a răcnit secundul.

ACE 2

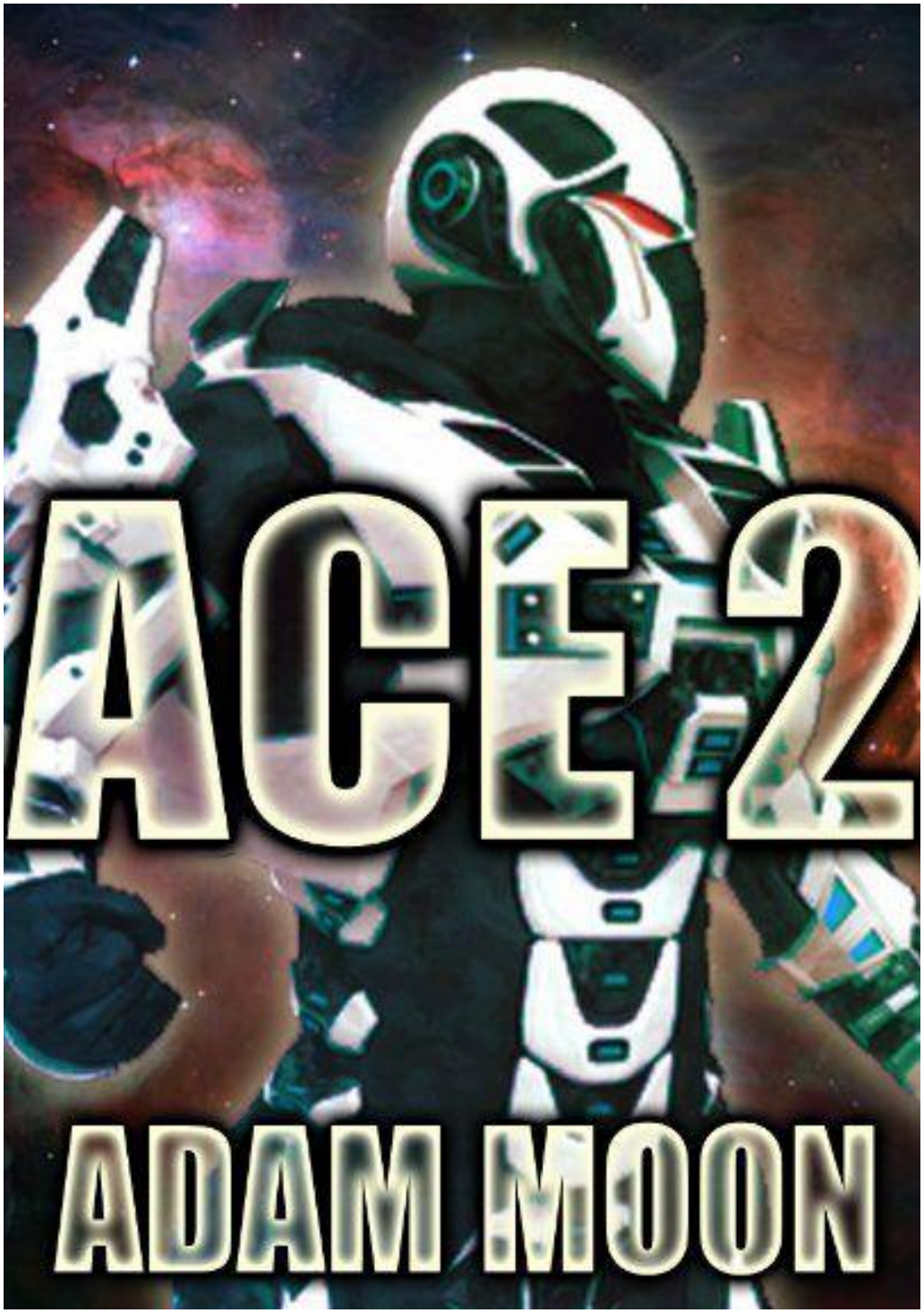

Căpitanul Wilkomen

Samantha Salazar strâns şi mai tare dispozitivul EMP atunci când nava a intrat în câmpul vizual. Acest fapt m-a înfricoşat rău.

Noul căpitan al lui *Conquistador* a emis primul său ordin:

— Pregătirea pentru atac.

Pe ecusonul său scria Jerry Wilkomen, secundul navei. Sângele şi creierii vechiului căpitan îmi mai murdăreau încă faţa. Acesta era motivul pentru care aveam un nou căpitan.

Echipajul era bine instruit. Au păşit peste recent distrusul costum de Marine şi şi-au ocupat posturile.

Din fericire, sistemele navei păreau să fi revenit online.

D-na Salazar era atât de hipnotizată de imaginea de pe monitor încât Rick Pringle pur şi simplu s-a apropiat de ea şi i-a smuls dispozitivul EMP din mână. Cu întârziere, ea a încercat să se împotrivească. Rick l-a lăsat să cadă pe podea şi l-a zdrobit cu piciorul metalic enorm.

Dl. Humboldt, instructorul meu pentru tehnici de interogatoriu, mi-a pus o mână pe umăr, spunându-mi:

— Lasă-i pe ei să-şi facă griji în legătură cu nava extraterestră. Noi trebuie să dezactivăm circuitele de oprire totală şi să-i eliberăm pe cadeţi. Suntem terminaţi dacă nava aceea ne atacă, iar toate costumele noastre *mech* sunt ţepene.

Am dat absent din cap. Nu prea voiam să-mi iau ochii de pe monitor, dar n-am avut niciodată tupeul să le trântesc câte o replică dură instructorilor mei, ca să mă lase în pace.

Camarazilor mei le vor pica plombele când vor afla că Rick Pringle se află aici, cu noi. El era cel mai dur dintre cei duri. Era simbolul viu al forţei umane.

Pe când noi părăseam Centrul de Comandă, Rick şi Peggy erau preocupaţi să o imobilizeze pe d-na Salazar şi pe singurul ei coechipier rămas.

Căpitanul a spus ceva precum *scanaţi-le nava. Vedeţi dacă putem prelua controlul sistemelor lor*, iar două duzini de costume *mech* continuau să rămână inerte datorită opririi totale. Persoana desemnată de obicei să se ocupe de acest lucru era împrăştiată pe perete de un fel de armă energetică pe care d-na Salazar o folosise asupra sa. Dl. Humboldt a reactivat circuitul, apoi ne-am întors în Centrul de Comandă.

Rick îi explica noului căpitan că a trebuit să se teleporteze neanunţat la bordul navei. Dacă nu proceda aşa, exista riscul ca să vină şi mai mulţi sabotori din tabăra aflată pe orbita lui Marte.

D-na Salazar a rânjit dispreţuitor, iar Peggy a plesnit-o atât de tare peste faţa falsă din plastic, încât i-a rupt nasul. A izbucnit într-un râs drăcesc l-a zdrobit cu imensul ei picior metalic, dar d-na Salazar nu i-a dat nici o atenţie.

Costumele mecanice ale cadeţilor erau din nou mobile. Din fericire, fiecare avea câte un ecuson magnetic cu numele lor prins pe piept, altfel n-aş fi putut şti care/cine e.

Căpitanul i se adresă lui Rick:

— Am nevoie să menţin link-ul cu Tabăra 87 deschis suficient de mult timp pentru ca să-i trimit pe tinerii aceştia de aici. Am nevoie de soldaţi în aceste costume, nu de puştani.

Rick a clătinat din capul cât un monolit.

Dacă în Tabăra 87 încă mai sunt Sceptici, atunci îi trimiteţi pe puşti la moarte.

— Nu contează. Ne confruntăm cu o problemă mai importanţă decât vieţile a două duzini de puştani. Am nevoie de luptători cu experienţă.

Rick a izbit cu pumnul în consola căpitanului, suficient de tare pentru a-i reţine întreaga atenţie.

— Am dreptul să preiau comanda aceste nave. Ştii cine sunt. Ştii că am să o fac. Tinerii rămân la bordul navei.

Căpitanul dădu din cap cu tristeţe.

— Dacă această navă aparţine *Inamicilor*, decizia ta ar putea duce la pierderea unor vieţi.

— Pot trăi cu această povară. Vă mulţumesc că sunteţi rezonabil. Oricum, aş fi un căpitan teribil de nepotrivit.

Inamici – aşa îi numeau unii oameni pe extratereştrii care au vizitat Pământul în urmă cu două sute de ani. Dar mica navă de pe monitor nu prea inspira groază sau respect rezultat din teamă. Dacă acesta era *Inamicul*, în mod sigur l-am fi putut spulbera.

Apoi, căpitanul se adresă echipajului.

— Am reuşit să intrăm în sistemele lor?

Nimeni nu a scos o vorbă, iar tăcerea a fost întreruptă doar de staticul din marile difuzoare.

— Poate că mă înşel, dar mi se pare că *ei* au intrat în sistemele noastre, spuse un *ensign*.

O voce ciudată, guturală se auzi din difuzoare. Vorbea în engleză, dar vocea era mult prea ştearsă şi monotonă, lipsită de inflexiuni şi emoţii.

— Salutări, navă străină.

— Poţi deschide un canal pentru răspuns? l-a întrebat căpitanul pe *ensign*.

— Nu este necesar, a intervenit vocea. Canalul acesta este bidirecţional.

— Ce căutaţi aici?

— Am fugit de pe planeta noastră. Aceasta este o navă-colonie aflată în căutarea unei lumi noi.

— Ce s-a întâmplat pe planeta voastră natală?

— Tulburări civile şi războaie.

— Aş dori să vin la bordul navei voastre. Se poate aranja o vizită?

— Ne pare rău, dar nu e posibil.

Căpitanul păru că nu mai are nici o idee. Rick Pringle a intervenit cu voce tare:

— Voi veni eu la bordul navei voastre. Veţi încerca să mă opriţi?

A urmat o tăcere prelungită, dar în cele din urmă extratereştrii au răspuns.

— Nu vrem să vă provocăm nici un neajuns. Suntem o rasă paşnică, aflată în căutarea unui nou început. Vă rugăm să nu veniţi la bord.

— Vin, a spus Rick. Mă aflu într-un costum metalic, nu vă neliniştiţi. De fapt sunt o fiinţă humanoidă de pe o planetă numită Pământ. Deschideţi un sas pentru mine.

Staticul a încetat deoarece legătura a fost întreruptă. Nava extraterestră a virat cu 180^0 şi şi-a activat motoarele, dispărând din câmpul vizual.

— Vreau direcţia şi viteza acestei nave, a strigat căpitanul.

Unul dintre ofiţerii navigatori a început să spună:

— Direcţia către..., dar căpitanul l-a întrerupt.

— Introdu doar numerele şi începe urmărirea.

Conquistador a început să vireze.

Captura

Nu ştiu ce amărât de sistem de propulsie utiliza nava extraterestră, dar n-a avut nici o şansă să scape de noi. Am ajuns-o din urmă, ne-am sincronizat viteza şi căpitanul a ordonat extinderea braţului magnetic. Imediat după capturare, a tras-o într-o cală unde erau ţinute navetele de salvare.

Se afla înăuntru când am sosit noi în hangarul imens.

— Trebuie să ne mişcăm rapid. Dacă deschid focul cu armele, aici, înăuntru, am dat de dracu, spuse Rick.

Peggy lucra deja frenetic cu jetul de plasmă încercând să ne deschidă o cale de acces prin coca navei, în timp ce Rick fremăta de nerăbdare.

Pentru că eu doar chibiţam, simţeam un sentiment de milă pentru amărâţii de extratereştri din interior. Nu ne făcuseră nimic. Dar ne-au dat motiv să fim suspicioşi, iar

asta era de ajuns. După câte ştiam noi, *Inamicii* s-ar fi putut afla în interiorul acestei *tinichele*, deşi era mai puţin probabil dat fiind faptul că nu ne-au atacat şi nici nu se părea că ar putea supravieţui nici măcar unei singure lovituri directe chiar dintr-o armă uşoară. Dar trebuia să ne asigurăm.

Peggy a făcut un pas înapoi şi a lovit cu piciorul în laterala navei. O porţiune circulară de circa un metru de metal solid a căzut spre interior, zăngănind pe podea. Ea a dispărut în interior, abia reuşind să-şi strecoare imensul fizic robotic prin deschizătură. Rick m-a înhăţat de umăr, spunându-mi:

— Vino şi tu, puştiule.

M-am gândit că treaba asta era o aiureală. Nu eram singurul cadet aflat într-o *piele*. Deci, de ce eu? Pe de altă parte, trebuie să recunosc că mă simţeam a fi destul de special fiind ales să-i dau o mână de ajutor idolului meu.

Trecu şi el prin deschizătură, iar eu l-am urmat. În timp ce înainta a lăsat să cadă din loc în loc pe podea nişte baghete chimic-luminoase. Eu am activat micile proiectoare de pe umeri, după ce l-am văzut pe el făcând-o.

Nava era mică la interior, acesta fiind structurat astfel: centrul era înconjurat de un perete aflat cam la un metru şi jumătate de coca exterioară, ce formau un coridor îngust care probabil că era şi un fel de cocă interioară de protecţie pentru cazul când ceda cea exterioară. Am mers pe coridor în jurul perimetrului centrului navei până ce ne-am dat seama că am parcurs un cerc complet. Când am ajuns din nou la ea, Peggy deja tăia o cale de acces prin perete către sanctuarul interior. Încă o dată, a izbit decupajul cu toată puterea şi s-a dat deoparte pentru ca Rick să poată arunca o scurtă privire.

Apoi şi-a retras capul spunând cu tristeţe în voce:

— Liber.

Eu am intrat ultimul. Ceea ce am văzut era o mic pupitru de comandă, cu nişte console ciudate şi fotolii, toate având un design specific anatomiei extratereştrilor.

Trei dintre aceştia erau aşezaţi în fotolii, cu capetele prăbuşite peste console, evident morţi de curând.

Rick a ridicat bărbia unuia dintre ei cu ţeava armei şi a strigat:

— Oh, *fuck*! Oh, *shit*! Sunt *Inamicii*.

Peggy a tras un foc în ceafa extraterestrului mort aflat cel mai aproape de ea, iar Rick l-a spulberat pe al lui. Ca să nu rămân mai prejos, instinctiv mi-am pus arma la tâmpla extraterestrului rămas, am închis strâns ochii şi am apăsat pe trăgaci. Nu mi-a făcut nici o plăcere. Faptele au fost aproape nebuneşti. Eram atât de programaţi să ucidem la prima vedere, încât nici unul dintre noi nu a apreciat cu adevărat cât de barbară a fost acţiunea noastră.

Inamicii erau uşor de recunoscut pentru că semănau aproape exact cu felul în care au fost portretizaţi de Hollywood timp de sute de ani. Erau înalţi şi supli, cu gâturi lungi şi subţiri. Aveau feţe oval-alungite cu ochi mari, doar că în realitate ochii lor nu erau în întregime negri-opaci, ci de un verde-smarald. Iar în locul pielii albe, mate, ca cea din filme, a lor era solzoasă şi neagră ca a unei şopârle. Nu aveau păr şi erau complet goi. Era imposibil de observat dacă erau masculi şi femele. Poate că *inamicii* nici nu erau sexuaţi, ci doar androgini. Cred că deocamdată nu aveam destule informaţii pentru a decide într-un fel sau altul.

Un zgomot confuz a venit din colţul îndepărtat al compartimentului de comandă. Era întunecat acolo, dar când Rick s-a întors cu faţa şi a mărit intensitatea proiectoarelor, am văzut unul dintre *inamici* manevrând aparatura de pe consolă.

Rick s-a repezit spre extraterestru şi l-a înşfăcat de gât. L-a îmbrâncit pe lângă mine, iar Peggy l-a împins în fotoliul gol.

Extraterestrul s-a uitat la corpurile prăbuşite ale camarazilor săi şi a şuierat la noi.

Apoi s-a întâmplat ceva ciudat. Gâtul lui s-a mişcat, gura lipsită de buze s-a deschis, dar vocea a fost generată de navă, nu de el. Iar nava ne-a spus:

— Aţi ajuns prea târziu. Am distrus computerul navei, aşa încât nu-i veţi putea recupera secretele.

Pentru că sunt un prost, abia atunci mi-am dat seama că nava traducea pentru noi vorbele tăcute ale extraterestrului. Apoi computerul a continuat:

— Mi-am jertfit viaţa pentru toţi Bleeders.

Degetele lungi ca nişte şerpi au pus ceva în gură. A înghiţit – ce-o fi fost – şi a murit sub ochii noştri.

— Blestemata de otravă, a mormăit Peggy.

Rick i-a aplicat o „castană” în cap, doar ca să se asigure că nu e un şiretlic, apoi spuse:

— Aflaţi ce a făcut navei. Avem nevoie de informaţii, oameni buni.

Habar nu aveam ce caut, dar m-am gândit că fac bine. Era o cutie mare cam cât o pâine, aşezată pe consola din spate. Când am iluminat zona, am observat cam o duzină de fire ce ieşeau din ea şi făceau legătura cu restul consolei. Când i-am arătat-o lui Rick, în loc să se gândească ce rol are şi care ar fi modul potrivit de a o decupla, el doar a smuls-o rupându-i firele.

Dar era doar un accesoriu şi am fost siguri că fusese ataşată de curând.

Ne-am petrecut zece minute încercând să studiem nava. Dar n-am priceput nimic. N-am putut să o facem să ne răspundă. Extraterestrul a avut dreptate; distrugerea nu

mai putea fi reparată. Dar timpul era de partea noastră. Puteam studia aparatura, chiar dacă ar fi durat câţiva ani. Până la urmă, tot i-am fi aflat secretele.

Am scos cu grijă trupurile extratereştrilor afară din mica navă şi le-am aşezat pe puntea hangarului. Rick le-a cerut la trei cadeţi, care se învârteau pe-acolo, să o aducă pe Samantha Salazar, iar ei s-au conformat.

Când ea a sosit în hangar, expresia chipului ei de plastic era nepreţuită. Era o expresie care apare doar atunci când întreaga ta raţiune de a fi este dată peste cap.

Rick a izbucnit în râs.

— Mai eşti Sceptică, proasto?

Ea a negat dând din cap. Dacă n-ar fi fost un robot, eram convins că ar fi plâns.

Credinţa sa cum că ameninţarea extratereştrilor era doar o înşelăciune, susţinută de cei ce ar fi vrut să ne domine prin frică pe noi ceilalţi, a determinat-o să comită multiple crime. Iar acum vedea pe viu greşeala căii pe care o luase.

Era vizibil debusolată când cadeţii au escortat-o înapoi.

— Spune-i căpitanului să ne ia dracului de aici, îmi ordonă Rick. Nu ştim dacă aceşti Bleeders au transmis vreun semnal de ajutor. N-avem nici un interes să mai fim pe-aici când va sosi „cavaleria".

Peggy îşi clătină capul gânditoare.

— Nu ştiu, Rick. Tipii aceştia n-au opus nici o rezistenţă. Asta mă face să mă întreb dacă aceşti Bleeders sunt cu adevărat periculoşi.

— Ştiu. Dar nava asta prăpădită n-ar fi avut nici o şansă împotriva lui *Conquistador*. Nu-i de mirare că au fugit sau că s-au sinucis când i-am capturat. Dar cine ştie ce fel de Armada au totuşi la dispoziţie. Pur şi simplu nu ne putem permite să riscăm.

— Ai dreptate. Hai să-i ducem la infirmerie ca să fie studiaţi.

Apoi a adăugat pentru mine.

— Cere-i căpitanului să trimită nişte băieţi de la tehnic ca să verifice nava.

Am plecat spre Centrul de Comandă simţind că mi se învârte capul. Camarazii mei se uitau la mine de parcă aş fi fost şi eu un extraterestru.

Warp

Căpitanul a activat generatorul warp. La orele de cursuri teoretice nu prea am dat atenţie subiectului, aşa că acum habar n-aveam dacă trebuie să fiu îngrijorat sau nu când a dat ordinul, dar câţiva dintre camarazi au început să şuşotească între ei; probabil că nu era o tehnologie bine verificată în practică, sau poate era inerent periculoasă. Nu ştiam şi

nici nu-mi păsa. E un mijloc pentru atingerea unui scop. Iar noi trebuia să plecăm dracului de acolo.

Sper că tehnicienii făceau ceva progrese pentru că dacă vreo baliză a fost activată la bordul navei Bleeder, şi care continua să transmită, atunci nu exista cu adevărat o cale de scăpare decât dacă am fi evacuat nava din hangar. Şi nu puteam sub nici un motiv să facem aşa ceva. Nava *Inamică* era un simbol al speranţei. Ne permitea să aruncăm o privire în inima duşmanului nostru. Şi ar putea să ne ofere un avantaj tactic la vremea când *Inamicii* se vor întoarce pentru a eradica omenirea, aşa cum promiseseră că vor face.

Autopsia

În loc să-mi fac griji în legătură cu lucruri în privinţa cărora nu puteam face nimic, am coborât sub punte, la infirmerie. Am observat că d-na Salazar şi camaradul ei sabotor au fost închişi într-un compartiment gol. Am simţit nevoia să deschid uşa şi să fac mişto de ei, dar am rezistat ispitei.

Patru cadavre extraterestre erau aliniate ca la o expoziţie de curiozităţi. Peggy îl supraveghea pe doctorul care executa autopsia unuia dintre ei, iar Rick era nerăbdător. Era evident că ceastă lipsă de acţiune nu-i face deloc plăcere.

— Aici sunt doar patru, deci au minţit când spuneau că sunt o navă-colonie. Patru oameni nu înseamnă o colonie.

— Ne-au minţit pentru că, probabil, se temeau de noi, a replicat Peggy.

Dar Rick a început să se agite din nou, de data aceasta mult mai furios.

Mă aflam cam de cinci minute în infirmerie, când dl. Humboldt a venit după mine.

— Căpitanul doreşte să ne spună ceva. Vină în Centrul de Comandă imediat ce termini aici.

Dar pentru că nici măcar n-ar fi trebuit să mă aflu aici, m-am întors şi l-am urmat în sus, pe scări. Când am trecut pe lângă uşa compartimentului unde era închisă d-na Salazar, dl. Humboldt a bătut rapid cu pumnul pentru a o speria. Apoi a privit spre înapoi, la mine, şi mi-a făcut cu ochiul ce arăta aproape uman.

Am izbucnit în râs şi m-am simţit uşurat. Simţeam nevoia să râd după tot ce se întâmplase până acum.

Scepticii

Căpitanul avea broboane de sudoare pe frunte. Nu-l cunoşteam prea bine, dar îmi dădeam seama că acesta nu putea fi decât un semn rău.

— Tocmai am recepţionat o transmisie, ne spuse. Scepticii au cucerit absolut toate instalaţiile militare din sistemul solar. Nu au preluat doar Tabăra 87, ci toate cele o sută de tabere de instrucţie din jurul tuturor planetelor. S-au infiltrat pe unsprezece nave de război şi pe şapte din staţiile noastre de supraveghere.

— Blestemăţia dracului, a izbucnit dl. Humboldt.

— Totuşi, nu toate noutăţile sunt rele. Până în acest moment am reuşit să recucerim de la ei aproape totul.

— Continuaţi, am spus, deoarece mi-am dat seama că încerca să mai adauge ceva, dar şovăia.

— Tabăra 87 încă se mai află în mâinile Scepticilor, dar a fost infiltrată de un Marine, unul singur, dar foarte bine antrenat. Problema este că ea nu cunoaşte situaţia de ansamblu. Şi, sincer vorbind, nu e potrivită pentru comandă. Vreau ca voi doi să vă întoarceţi în trupurile voastre şi să preluaţi voi conducerea. Duceţi-o la orice ascunzătoare de arme pe care o cunoaşteţi. Arătaţi-i unde s-ar putea ascunde Scepticii. Ajutaţi-o să-i înfrângă.

— Dar tehnicianul care ne-a trimis aici, a venit şi el aici. Nu e nimeni care să ne primească acolo pentru încheierea transferului.

— Este. Este puţin cam neîndemânatică, dar am auzit că a mai făcut-o şi altădată.

— Nu-mi încredinţez viaţa unei novice, spuse dl. Humboldt. Ar putea să dea rasol şi să ne omoare.

— Dacă nu acţionaţi repede, nu veţi mai avea trupuri în care să vă întoarceţi. Scepticii vă vor decongela corpurile şi le vor lăsa să moară.

— Dar n-au făcut-o încă, am spus eu încrezător.

— *Încă* nu. Ai dreptate.

Am priceput nuanţa, doar nu era nici o subtilitate în ea.

— Păi, atunci, să ne grăbim. Haidem, spuse dl. Humboldt.

Aş fi vrut să întreb de ce trebuie să merg eu, dar ştiam deja. Eram singurul din clasă care a ucis pe cineva. Ceilalţi începuseră să mă considere ca un fel de ucenic-Marine, sau cam aşa ceva. Mă simţeam şi mândru dar şi înfricoşat, în acelaşi timp.

Modificări ascunse

Rick Pringle a năvălit pe puntea pieilor înainte ca noi să fim gata pentru download.

— Bleeders n-au o inimă pe care să o putem găsi. N-ai nici măcar sânge. Dar au acest mic sac negru în stomac, iar când a fost tăiat, a scos un fel de şuierat. Indiferent ce-o fi ieşit afară l-a făcut pe doctor să se grăbească să-şi clătească ochii.

— Acum îi mai putem numi Bleeders[4]? a întrebat Dl. Humboldt.

— Aşa îşi spun ei singuri. Li se şi potriveşte, ţinând cont că vreau să-i fac pe toţi să sângereze.

— Mă gândeam că tocmai ai spus n-au sânge, m-am băgat şi eu în seamă ca deşteptu'.

— Ciocu' mic, Jack. Şi mult noroc acolo, jos.

— De asta ai venit până aici, ca să ne urezi noroc? l-am întrebat, înţelegând că nu acesta era motivul real.

— Nu. Am venit pentru că imediat ce pleci, am să-mi iau *pielea* înapoi. Asta e greoaie şi plictisitoare.

— Ok, e bine de ştiut că-ţi pasă, am spus sarcastic.

— Aaaha. Grăbeşte-te şi dă-mi-o înapoi.

Apoi a adăugat:

— Hei, Jack, înainte de a pleca, vreau să verifici un upgrade făcut de mine. Spune *pielii* „*Rick Pimpage cere armele*".

Am spus, iar costumul meu s-a transformat complet. A început să clincăne şi să vibreze pe măsură ce armele ascunse apăreau de nicăieri. Aveam câte un pistol la fiecare încheietură a mâinii şi câte unul pe fiecare umăr. Mai aveam şi o turelă rotitoare pe cap prevăzută cu un laser de ochire. Eram impresionat. Apoi am observat că fiecare deget avea vârful deschis şi am fost mai mult decât impresionat. Deci erau opt arme individuale plus cele patru de pe corp şi turela de pe cap. Ori Rick era un geniu al dispozitivelor mecanice, ori, mai degrabă, Peggy le-a bricolat pentru el. Se părea că ea este cea mai serioasă dintre ei doi.

Un bleg din echipajul navei a început să cupleze cablurile de susţinere la capetele noastre, iar Rick mi-a spus:

— N-ai să spui despre micile modificări pe care le-am făcut, nu?

— Desigur, d-le Pimpage.

Rick zâmbi auzind cum mă adresez.

Mi-am întors privirea spre Billy Humboldt.

— Asta este o tâmpenie absolută, *sir*.

— Atenţie la limbaj, a glumit el. Încă mai sunt afurisitul tău de instructor.

---

[4] Bleeders – cei ce sângerează.

Am încercat să zâmbesc, dar chiar în acea clipă mintea mea a urlat plină de confuzie, iar conştiinţa mi s-a cufundat în întuneric.

Dolores

M-am trezit greu şi cu dureri. Eram cât p'aici să ţip în agonie, dar gândurile mi-au revenit şi mi-am dat seama că dacă aş fi făcut-o, i-aş fi atras pe Sceptici la noi.

O tipă musculoasă era aplecată deasupra mea şi mă ştergea pe corp cu un prosop cald. Mi-a zâmbit, apoi m-a plesnit peste fundul gol.

— Îmbracă-te, amice. Trebuie să ucidem pe cineva. Eu sunt Dolores.

Apoi s-a dus să-l şteargă pe dl. Humboldt.

Când a terminat, Dolores ne-a întrebat:

— Unde sunt armele pe care le păstraţi pentru instruire? Am fost nevoită să înot goală ca să nu pot fi detectată.

Afirmaţia ei a făcut să mi se contracte sfincterul. Să înoţi gol însemna să vii fără nimic altceva decât un costum plin cu aer deoarece orice semnal electric, indiferent cât de slab, putea fi detectat. Şi orice element metalic ar fi dat un *ping* care ar fi dezvăluit şi el poziţia ta. Tipa asta a plutit prin spaţiul vid fără motoare şi nimic altceva decât o rezervă de oxigen care să o ţină în viaţă.

La cursuri ni se spusese despre această tactică, dar am fost asiguraţi că nu vom fi niciodată nevoiţi să o aplicăm pentru că era o manevră suicidală şi de-a dreptul idioată. Din această cauză am simpatizat-o instantaneu pe Dolores.

Dl. Humboldt a început să-i spună despre ascunzătorile cu arme, dar acestea se aflau în celălalt capăt al taberei, iar Dolores a fost evident înfuriată pentru că nu exista o cale mai uşoară de a-şi face treaba.

M-am uitat la dl. Humboldt şi i-am spus:

— Suntem pe timp de război şi mă aştept să nu fiu mustrat pentru ce voi spuse.

El a confirmat dând din cap, iar eu am continuat:

— În dormitorul meu am câteva arme în spatele unui panou.

— Pentru asta ai putea fi dat afară.

Cu o privire furioasă Dolores l-a făcut să tacă.

— Iar tu poţi fi lovit la *biluţe* dacă nu taci. Dacă luăm armele şi-i înfrângem, tânărul va fi un erou.

— Oricum, niciodată nu mi-am făcut griji că voi fi dat afară. De asta instructorii au încetat să mă ameninţe cu aşa ceva.

Dl. Humboldt s-a făcut roşu la faţă. Asta nu însemna că era un afurisit, doar că revenise la statutul de instructor. Spuse:

— Păi... hai să luăm armele alea.

Ascunzătoarea

Dormitorul meu nu se afla prea departe de compartimentul criogenic. Simţeam o senzaţie ciudată trecând pe lângă camarazii mei congelaţi, ştiind că toţi aveau conştiinţa aflată foarte departe de ei şi sunt total inconştienţi referitor la ceea ce se întâmplă lângă trupurile lor reale.

— Încotro? a şoptit Dolores imediat ce am ieşit pe uşă.

— La dreapta. A şasea uşă, i-am şoptit răspunsul.

— Asta e cea mai bună bucăţică de noutate pe care am auzit-o de când am venit pe buda asta. Haidem.

Pentru prima oară, am observat că avea ca armă un ciocan. M-ar fi umflat râsul, dacă ea n-ar fi arătat atât de formidabil în modul cum îl ţinea. După ce am intrat în dormitor, am glisat panoul fals şi am scos patru arme, punându-le pe pat. Apoi am scos şi cutia cu muniţie şi am pus-o alături.

Dl. Humboldt a luat un pistol şi l-a examinat.

— Când a dispărut acesta, Tony Bishop a primit douăzeci de lovituri de bici.

— Întotdeauna l-am dispreţuit pe ciudatul acela. Am regretat că am dat vina pe el doar atunci când fetele s-au dat la el şi l-au compătimit pentru rănile provocate de biciuire. A avut succes la fete din cauza acestei arme. Ar fi trebuit să-mi mulţumească.

Humboldt a clătinat din cap, dar puteam jura că şi-a reţinut un zâmbet răutăcios. Am ştiut că a început să-i placă de mine din ce în ce mai mult. Mai mult, dacă n-aş fi furat armele, ar fi trebuit să traversăm toată lungimea taberei pentru a ajunge la cel mai apropiat arsenal. Ceea ce ne-ar fi luat cel puţin treizeci de minute. Iar pentru că ar fi trebuit să ajungem acolo pe nevăzute, ar fi durat chiar dublu. Şi asta doar dacă am fi supravieţuit mişcării.

Dolores m-a bătut pe spate de m-a făcut să icnesc când am pierdut aerul din plămâni. Luă un PQ5000, iar faptul m-a supărat. Era arma mea preferată. Eram mult mai eficient cu ea decât cu oricare altă armă. Apoi a pus-o la loc şi a luat lansatorul cu două ţevi Danone. Se numea aşa pentru că cel asupra căruia se trăgea era transformat într-un fel de pastă nămoloasă. Nu semăna ea cu iaurtul Danone, dar nici una dintre poreclele pe

care le dădeam noi armelor nu aveau prea mult sens. Erau precum bârfele chinezeşti: nu ştiai niciodată de unde au pornit.

Dar trebuia să admit că ea arăta mai bine ţinând aceste două burlane ucigătoare, decât o carabină de asalt.

Humboldt a vrut să ia el PQ5000, dar i-am luat-o înainte. Păru gata să mă lovească când i-am spus:

— *Sir*, măcar ai văzut vreodată ce pot face eu cu o armă ca aceasta? Sunt foarte precis.

Luă un Rapist (violator), numit astfel deoarece dacă erai împuşcat cu el... erai futut (numai intelectuali nu eram noi).

Am verificat dispozitivele ataşate la PQ5000. Avea un lansator de grenade Popper care era extrem de periculos. Lansa încărcături explozive suficient de puternice încât să avarieze coca unei nave. Chiar şocul singur te putea ucide dacă te aflai în apropiere. Mai avea şi un Zipper. Dar deoarece era o armă energetică şi nu mai fusese încărcată demult, probabil că nu mai funcţiona.

Am introdus o singură grenadă Popper, având grijă să pun şi siguranţa. Aproape întotdeauna, lansarea unei Popper era o idee proastă. Se pare că niciodată nu se termina cu bine.

— Nici una dintre armele acestea nu au amortizoare de sunet, deci nu are nici un sens să rămânem împreună pentru a menţine elementul surpriză, care oricum va dispare la prima apăsare pe trăgaci. Trebuie să ne despărţim şi să-i atacăm simultan. Ne vom folosi de haosul creat pentru a-i doborî.

Din nu ştiu ce motiv nebunesc, chestia asta mi-a plăcut. Cred că eram mai preocupat să-i protejez pe Dolores şi pe Humboldt de cât pe mine însumi. Singur, puteam să fiu mai nesăbuit şi mai îndrăzneţ fără alte consecinţe decât pierderea vieţii.

Fără nici un avertisment, Dolores a năvălit prin uşă şi a alergat cu toată viteza spre stânga coridorului. Humboldt m-a privit şi amândoi am părăsit camera.

Schimbul de focuri

Împreună am luat-o spre dreapta, apoi Humboldt a dispărut la prima intersecţie apărută. Eu am încetinit puţin. Am verificat din mers, privind prin micile hublouri aflate în fiecare uşă. S-a auzit un *bang* în spatele meu şi m-am aruncat la podea, întorcându-mă în acelaşi timp în fund.

Un tip cu un aspect neglijent şi cu ochi sălbatici se afla cam la zece metri în urma mea cu ţeava armei fumegând.

N-am gândit, doar am reacţionat şi i-am spulberat torsul departe de picioare. Am ştiut că am rămas nemişcat şi şocat prea mult timp atunci când un alt individ a venit din aceeaşi direcţie. Şi-a văzut camaradul, apoi m-a văzut şi pe mine... prea târziu.

Eram conştient că am fost băftos. Nu poţi începeni aşa în mijlocul unei lupte şi să mai şi scapi... poate o dată sau de două ori.

M-am ridicat în picioare, de data asta cu mişcări rapide, intenţionând să mă îndepărtez cât mai mult posibil de grămada aceea de carne sângerândă şi oase.

După ce am trecut pe după un colţ, am călcat ceva mare şi neclintit. Am încercat să mă echilibrez cu o mişcare a mâinilor, dar picioarele mi-au alunecat şi am căzut iar. Mâinile îmi erau acoperite cu sânge închegat, rece. M-am întors şi am văzut o faţă pe care am recunoscut-o. Era o junioare, una dintre noii veniţi. Expresia feţei ei a făcut să-mi fiarbă sângele. Era terifiantă. Mi-am şters palmele de pantaloni şi am luat-o din loc sprintând, acum cu speranţa că voi da peste vreunul dintre nemernicii de Sceptici.

O altă explozie venită din spatele meu mi-a aprins părul.

N-aveam timp să-l sting. M-am dat după un colţ şi m-am oprit. O privire scurtă înapoi şi câteva focuri de armă în succesiune rapidă. Unul dintre focuri a lovit în plin pentru că femeia a încetat să mai tragă şi a început să strige. M-am apropiat repede de ea şi i-am trimis o rafală de trei gloanţe în piept.

Mi-am dat seama că trecusem pe lângă o încăpere sau, cel puţin, o zonă plină cu Sceptici, deoarece aceştia veneau alergând după mine.

Am hotărât să mă întorc pe acelaşi drum şi imediat am fost răsplătit cu un glonţ în şoldul stâng. Adrenalina m-a menţinut în picioare şi am ripostat nimerindu-l pe individ între ochi. L-am depăşit cuprins de o uşoară stare de slăbiciune datorată sângelui pe care-l pierdeam din rană. Mi-am mai dat seama şi că atunci când îmi luase foc părul, glonţul îmi retezase şi o bucăţică de ureche.

Am văzut-o pe junioară cu o expresie de teroare în ochii morţi, apoi, dincolo de ea, trei bastarzi care se apropiau rapid. M-am trântit la podea, folosindu-mă de trupul ei ca de o baricadă. Câmpul de ochire era suficient de degajat ca să-i pot doborî pe fiecare dintre ei, unul după altul.

Un gând răzleţ m-a făcut să mă întreb dacă instructoarea mea pentru armament, d-na Salazar, ar fi fost mândră de acest fapt. Sigur că nu. Aceştia erau prietenii săi.

Aruncând o privire scurtă spre şoldul meu rănit, am putut vedea ceva alb prin scurgerea de sânge şi mi-am dat seama că nu prevesteşte nimic bun pentru mine.

Eram foarte slăbit. M-am hotărât să nu-mi mai privesc rana. Asta putea să amâne şocul.

Se auziră paşi grei ce se apropiau din faţă. Erau o grămadă. Îmi simţeam mintea plecând cu sorcova şi mi-am dat seama că în câteva secunde voi leşina.

Am pregătit arma pentru o Popper şi am culcat-o pe trupul junioarei, apoi mi-am sprijinit capul pe ea, făcând-o pe mortul. Aveam un ochi întredeschis ca să-i observ.

O femeie a apărut de după colţ, dar se mişca rapid pentru a evita să fie nimerită. Ţinea arma la şold şi a tras un foc în sărmana junioară moartă. Nici n-am clipit măcar.

Făcu un semnal cu mâna către cineva de după colţ. Aproape că m-am înecat când vreo duzină de bărbaţi şi femei au apărut şi i s-au alăturat.

Înainte ca să poată face măcar un pas spre mine, am lansat Popper-ul. Mi-am ţinut ochii strâns închişi şi mi-am acoperit şi urechile cu ambele mâini. Dar *boom*-ul tot a făcut să-mi clănţăne dinţii şi să-mi întrerupă ritmul bătăilor inimii.

Am avut noroc pentru că până la cocă mai erau câţiva pereţi despărţitori, altfel am fi ajuns cu toţii în întunericul vidului cosmic.

În mod surprinzător, un tip încă se mai zbătea printre grămezile de trupuri hăcuite groaznic. Gemea. Ştiam că dacă nu-l termin, gemetele se vor transforma în ţipete. L-am ochit şi am apăsat pe trăgaci, dar linia de ochire s-a deplasat brusc şi i-am zburat arma din mâini. Expresia feţei sale îmi va bântui visele întreaga viaţă... şi pe bună dreptate. În acel moment am hotărât ca niciodată să nu-mi mai ratez ţinta. L-am ochit din nou şi când am apăsat trăgaciul, el a încetat să mai mişte.

M-am uitat la junioară. Corpul i se răcise şi era ud şi mirosea a excremente. Dintr-un anume motiv, eram mai liniştit. Simţeam cum mă detaşez.

Recuperarea

M-am trezit încet. Mă dureau ochii şi capul. Am văzut apărându-mi înainte un chip familiar. Era dl. Humboldt şi părea îngrijorat. Am încercat să mă ridic, dar m-a oprit. Faptul m-a scos din sărite, aşa că am încercat din nou dându-i mâinile la o parte, înainte ca să reuşească să mă culce la loc.

— Trebuie să te odihneşti, fiule, spuse. Ai pierdut o grămadă de sânge şi ai fost operat abia acum cinci zile.

Am încercat să spun: „*Cinci zile*? *Ce s-a întâmplat*?". Dar abia am reuşit să îngăim „*Ugh, uggghhh*", aşi m-am înecat într-un acces de tuse.

A luat paharul cu apă şi m-a ajutat să beau.

— Ce s-a întâmplat? l-am întrebat.

— Tipa aceea musculoasă, Dolores te-a găsit, aproape mort din cauza hemoragiei. Te-a luat pe umăr şi te-a cărat până la infirmerie. A început chiar să-ţi facă o transfuzie şi să te bandajeze înainte ca să poată fi adus un medic adevărat. Ea ţi-a salvat viaţa.

— Aş vrea să-i mulţumesc.

— A plecat săptămâna trecută.

— Cât timp am fost inconştient?

— Zece zile. S-au întâmplat multe între timp. Cadeţii s-au întors cu toţii şi am angajat instructori noi. Eu am fost promovat Rector.

— Felicitări, i-am urat, deşi mi se fâlfâia de avansarea lui în carieră.

— Unele dintre celelalte tabere au fost deja eliberate. Câştigăm teren şi ne refacem forţele.

— Câţi Sceptici aţi capturat? Aţi doborât şi voi câţiva?

— Eu n-am dat peste nici unul şi nici Dolores. I-ai ucis tu pe toţi. Probabil vei primi o medalie pentru ce ai făcut. Eşti un erou veritabil.

Am izbucnit în râs. Ridicol...

— Dar cu d-na Salazar, cum stă treaba? am întrebat.

— În această dimineaţă a fost teleportată înapoi în trupul său. A fost reţinută şi va fi judecată. Probabil că va ajunge în faţa plutonului de execuţie.

Nu i-am mai spus cât de mult m-a supărat această ştire. Mă ataşasem destul de mult de ea în orele dinaintea transformării ei într-un terorist însetat de sânge.

— Dar cu nava extraterestră, cum e?

— Au reuşit să spargă o parte din cod datorită casetei pe care tu ai identificat-o ca pe un upgrade recent. Partea comică este că pare ca şi cum extratereştrii au încercat să şteargă din înregistrări doar destinaţia lor. Au lăsat punctul de plecare, deci ştim, mai mult sau mai puţin, unde se află planeta lor.

— Glumeşti? Şi ce au de gând să facă superiorii cu informaţia aceasta?

Privi spre bandajele mele, apoi spuse:

— Copcile îţi sângerează, deşteptule. Destul cu întrebările. Trebuie să stai culcat şi să te odihneşti.

Am încercat să mă împotrivesc, dar în aceste momente, el era mai puternic ca mine.

L-am privit cum iese din încăpere, iar o asistentă a venit să-mi verifice suturile; am cântărit în minte posibilităţile. Dacă îi vom ataca pe Bleeders, aceştia vor fi surprinşi. Ei credeau că suntem o specie primitivă, incapabilă de realizări precum zborul interstelar. Credeau că vom sta liniştiţi până ce se vor întoarce ei să ne extermine. Vor muri cu toţii pentru că au subestimat rasa umană.

Perspectiva

După ce forţele mi-au revenit suficient de mult încât să mă pot deplasa singur, mi s-a acordat permisiunea să mă mişc prin tabără. Curios, dar deşi mi-am petrecut aici întreaga viaţă, abia acum am văzut-o dintr-o perspectivă diferită. Poate pentru că toţi cadeţii se uitau la mine şi mă evitau de parcă eram gata să explodez. Poate pentru că nu mai erau profesori şi clase. Sau, poate pentru că mă schimbasem în adâncul meu.

Stacy Jones a încercat să mă privească ochi-în-ochi la masa de prânz, dar am ignorat-o. E o javră sadică şi probabil că acum îi place de mine pentru că am sânge pe mâini. M-am aşezat lângă Becky Morrison pentru că e o ciudăţică frumuşică. Majoritatea oamenilor de genul ei nu-i agreează pe cei ca Stacy.

Danny Jackson, pretinsul dur din clasa mea, se dădea înapoi ori de câte ori ajungeam prin preajma sa. Cred că acum îl intimidam. De fapt, cred că întotdeauna l-am intimidat, dar acum dovedisem că *eu* sunt un dur dat dracului.

Nu aveam ce face. Trebuia să mă duc şi să dau ochii cu d-na Salazar. Voiam să aflu cum gândea acum când ştia adevărul; *Inamicul* nu a fost niciodată o înşelătorie. Fusese indusă în eroare de Sceptici.

La uşa compartimentului în care se afla era un gardian. Era camera de arest pe care noi o „vizitam" când vreun instructor se sătura de prostiile noastre.

Jenat, am întrebat dacă pot să vorbesc cu ea între patru ochi.

— Sigur, puştiule. Fără tine, întreagă şandramaua asta ar fi fost spulberată în aşchii de metal pe suprafaţa lui Marte. Am auzit că s-ar putea să-ţi acorde *Scutul de Platină* pentru asta.

Descuie uşa, spunând:

— Mă duc până la budă. Vin înapoi peste juma' de oră.

Abia atunci am priceput că el credea că vreau să fac sex cu d-na Salazar. Eram gata să-l corectez, dar plecase deja.

Samantha Salazar zâmbi ridicându-se în picioare când am intrat pe uşă.

— L-am rugat tot timpul pe dobitocul acesta de gardian să te aducă aici. Văd că s-a răzgândit.

— Nu. Am venit din proprie iniţiativă.

Dar acum am priceput de ce gardianul a crezut că suntem un cuplu. S-a aşezat la loc pe saltea şi mi-a făcut semn să vin lângă ea. Am refuzat, rămânând sfidător în picioare la jumătate de metru în faţa sa.

— M-ai fi ucis dacă îţi ieşeam în cale? am întrebat-o cu voce tensionată.

— Mi-ai ieşit în cale şi te-am cruţat. Ţin la tine Jack. Întotdeauna mi-ai plăcut.

— De fapt, ce voiaţi să faceţi cu nava?

A oftat şi era evident că-i displace faptul că am schimbat subiectul.

— Am fi folosit-o ca să distrugem cât mai multe alte nave ar fi fost posibil. Era o adevărată misiune sinucigaşă.

— Cum te simţi acum când ştii că ai ucis în numele unui fals ideal, unul prostesc?

— Mă simt groaznic pentru tot ce am făcut. Am fost înşelată şi forţată de Sceptici. Sunt tânără şi impresionabilă.

— Nu sunt un judecător. Păstrează-ţi aiurelile pentru el.

— Nu pot să ajung la un proces, Jack. Mă vor împuşca. Şi mai ştiu că nici tu nu vrei să fii aici.

Făcu o pauză ca să vadă dacă am ceva de spus, apoi a continuat:

— Putem doar să lăsăm în urmă această mizerie, tu şi cu mine.

S-a ridicat şi a păşit înainte. Înainte de a apuca să mă retrag, m-a sărutat apăsat. Nu-mi place să recunosc că am răspuns sărutului. Nu-mi place nici să recunosc că am continuat cu mai multe sărutări focoase, după care am căzut amândoi pe pat.

Abia terminasem când gardianul s-a întors şi a bătut la uşă, atenţionându-mă că a trecut timpul.

Ea m-a sărutat din nou, cu lacrimi grele în ochi. M-am îmbrăcat şi m-am dus către uşă. Îmi spuse cu un ton exasperat:

— Te-ai gândit la ce ţi-am spus?

— Nici măcar o secundă, doamnă. Ai împrăştiat creierii căpitanului chiar şi pe vizorul meu. L-ai ucis pe tehnicianul de la teleportare fără nici un motiv. L-ai ucis pe amărâtul de la dezactivarea totală. Intenţionai să foloseşti *Conquistador*-ul ca să ucizi cât de mulţi oameni ar fi fost posibil. Eşti o nenorocită. Aş fi preferat să nu am de-a face niciodată cu cineva ca tine.

— Atunci de ce ai făcut sex cu mine? a strigat.

— N-am făcut. Tu ai făcut sex cu mine crezând că poţi să mă manipulezi. Sunt mult mai inteligent decât mă consideri tu.

— Nu eşti acel băiat dulce pe care mi-l amintesc din clasă, a spus cu tristeţe, încă încercând, degeaba, să mă păcălească.

— Nu, nu sunt, am fost de acord, conştient că nu mă subapreciam.

Încercă o tactică diferită.

— Dacă mă ajuţi să scap, îţi spun cine este conducătorul Scepticilor.

— Chiar şi acum, în timp ce vorbim, continuăm să-i ucidem. Până la urmă ajungem şi la el.

Şi ca să-mi atenuez lovitura, am adăugat:

— Spune cuiva important că vrei să vorbeşti imediat cu un judecător despre clemenţă. Lasă informaţia să atârne în faţa lor ca momeala în cârligul undiţei.

— Nu vreau clemenţă, imbecilule, a zbierat. Vreau să fiu liberă.

Recunosc că toată situaţia aceasta mă făcea să mă simt cam aerian. Tocmai i-o trăsesem celei mai sexy instructoare din tabără, iar orgoliul meu a primit un tribut mişto, dar când am plecat auzind gemetele din compartiment, inima mea s-a frânt în ciuda faptului că ea era o conspiratoare ucigaşă. N-ar fi trebuit să o las să mă seducă, dar... sunt tânăr şi impresionabil.

Chemarea la arme

Dl. Humboldt a trimis după mine când am fost complet vindecat.

— Jack, este cerută prezenţa ta la bordul lui *Conquistador*.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război şi aproape toţi cei ce aveau experienţă de luptă cu o *piele* A.C.E au murit în lupta cu Scepticii.

— Dar nu am încă vârsta pentru încorporare.

— În cazul tău, au făcut o excepţie. În curând, îi vei face pe aceşti Bleeders să sângereze.

M-am gândit că el mă consideră un tip norocos, dar eu nu mă simţeam aşa.

Mă simţeam ca şi cum aş fi fost condamnat la moarte.

ACE 3

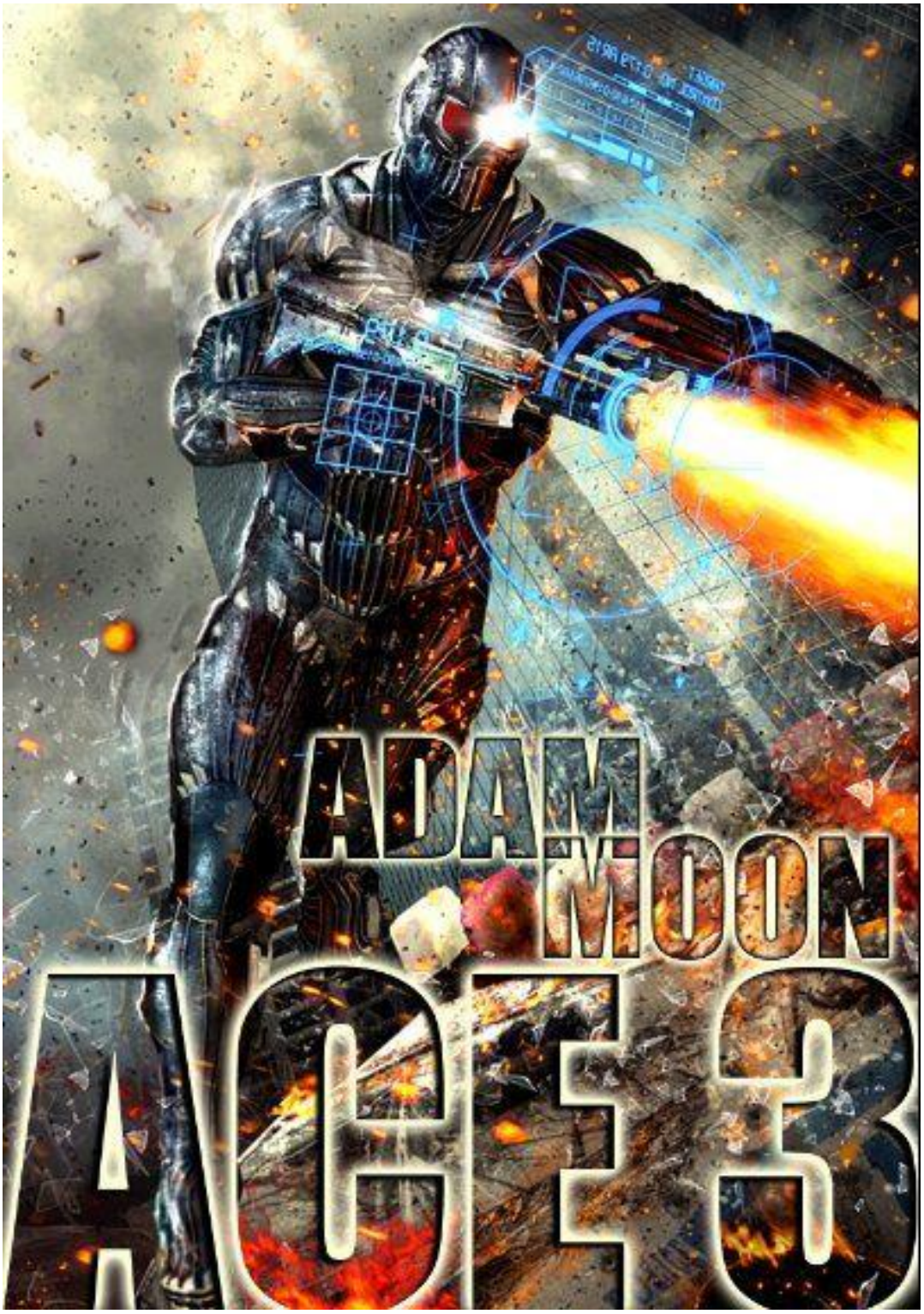

O nouă misiune

Tocmai m-am recuperat cu totul după o rană prin împuşcare în şold, când noul meu rector dl. Humboldt m-a convocat.

— Jack, este solicitată prezenţa ta la bordul lui *Conquistador*, îmi spuse.

— De ce?

— N-ai aflat? Plecăm la război şi aproape toţi cei cu experienţă în luptă cu costumele *mech* au murit luptând cu Scepticii.

— Dar încă nu am vârsta minimă pentru încorporare.

— În cazul tău, s-a făcut o excepţie. Fă-i pe aceşti Bleeders să sângereze.

Aşa se autonumeau extratereştrii.

Cred că el mă considera un tip norocos, dar eu nu mă simţeam aşa. Mă simţeam de parcă aş fi fost condamnat la moarte.

— Alege doi cadeţi care să te însoţească. Ţine cont doar de abilităţile lor în luptă. Şi nici nu-ţi alege doar colegi ce-ţi sunt antipatici, în speranţa că vor muri.

De aşa ceva nici măcar nu putea fi vorba. Văzusem ceva lupte în ultimele săptămâni, am şi ucis chiar, dar nu eram nu monstru.

În loc să-l corectez, am dat doar din cap întrebând:

— Când trebuie să mă teleportez la bordul navei de război?

— Mâine dimineaţă.

— OK, am răspuns.

Pe când ieşeam din biroul său, m-a rechemat.

— Probabil că te vor răsplăti cu *Scutul de Platină* pentru bravură. Ţi-au amintit numele în acest context cu al lui Rick Pringle. Fă ca Tabăra noastră să fie mândră de tine, Jack.

Am zâmbit cât de frumos am putut. *Scutul de Platină* nu valora nici cât o ceapă degerată dacă erai mort. Aceloraşi oameni care acum vorbeau despre mine ca despre un erou, în urmă cu câteva săptămâni nici nu le păsa că exist.

Eram un orfan, tratat ca un gunoi; băgat încă de la naştere în maşinăria militară fără a fi întrebat.

Am oftat, dând deoparte îndoielile. Oricum, nu-i păsa nimănui.

Mă simţeam ca un tont pentru că mi-era atât de milă de propria-mi persoană. Cei mai mulţi dintre cei din Tabăra 87 fuseseră ucişi de Sceptici, iar eu am fost cel norocos.

Camarazi

Ştiam deja că voiam să o iau cu mine pe Stacy Jones. Nu-mi place de ea, dar e o căţea sadică căreia îi va face plăcere şansa oferită de a ucide nişte Bleeders. Şi mai e şi drăguţă, ceea ce nu e rău. Dar nu ştiam pe cine să mai iau cu mine. Danny Jackson e doar un pretins dur şi probabil că m-ar fi refuzat, între patru urechi, desigur. Dar el era opţiunea evidentă, aşa încât m-am dus în sala de mese şi m-am aşezat la o masă liberă.

Spre totala mea jenă, nimeni nu m-a observat, cu excepţia lui Becky Morrison, ciudăţica clasei. Şi-a sprijinit bărbia de masă şi m-a aşteptat să spun ceva. Dacă nu m-ar fi văzut, m-aş fi ridicat şi aş fi plecat.

După câteva secunde, destui au întors capul spre mine şi o tăcerea s-a lăsat peste mulţime.

— Am fost selecţionat să mă reîntorc pe *Conquistador* pentru a lupta cu Bleeders, am spus.

Acum cu toţii îi numeam astfel.

— Pot selecta doi oameni care să mă însoţească. Cine vrea să mi se alăture?

S-au ridicat două mâini. Am fost surprins că una îi aparţinea lui Danny Jackson. Am arătat în direcţia sa.

— Danny, tu vii cu mine. Plecăm mâine dimineaţă.

Am ignorat cealaltă mână ridicată pentru că aparţinea lui Becky Morrison şi m-am uitat prin mulţime după Stacy. Sau poate că lua masa în dormitor?

În sfârşit am văzut-o, dar am fost surprins de faptul că avea braţele încrucişate la piept şi se uita insolent la mine. Poate că nu era chiar atât de dură pe cât se dădea în faţa celorlalţi.

În schimb, am întrebat-o pe Becky de faţă cu toţi:

— Eşti sigură că vrei să vii?

S-a ridicat în picioare şi s-a adresat tuturor celor din sală:

— Suntem cu toţii sub arme. Acesta este raţiunea noastră de a fi. Fără supunere, cu toţii am fi murit de foame încă de când eram copii. Părinţii noştri ne-au abandonat. Planeta noastră ne-a expulzat în această gaură de iad ca să scape de noi. Dar militarii ne vor. Militarii au investit în viitorul nostru. Tuturor ar trebui să vă fie ruşine că n-aţi *percutat* la oportunitatea ce vi s-a oferit. Bineînţeles că eu sunt gata.

La aceasta mă referem când spuneam că era o ciudăţică. M-am forţat să-mi menţin privirea fixă şi am spus:

— Vom pleca dimineaţă. Bine ai venit la bord.

Misiune anulată

Eram în dormitorul meu masându-mi şoldul încă dureros, când dl. Humboldt a intrat grăbit, spunând dintr-o suflare:

— Preşedintele vrea să vă amânaţi misiunea. Vrea să-ţi acorde personal *Scutul de Platină*. Susţine că va fi un gest simbolic în aceste vremuri de război.

— Şi când va veni? am întrebat, ridicându-mă din pat.

Dl. Humboldt s-a uitat la mine de parcă aveam rahat pe faţă.

— Tu chiar vorbeşti serios? Nu va veni el tot drumul până aici doar pentru asta. Trebuie să te duci tu la el.

Am sărit în picioare.

— Voi face o călătorie pe Pământ?

N-am fost niciodată pe Pământ, în afara faptului că am fost născut acolo. N-am nici o amintire din acele locuri.

— Da, dar nu prea entuziast. Ei sunt cam îngrijoraţi de Sceptici. Cred că vor încerca să te asasineze în timpul ceremoniei de decernare. Ai devenit un simbol al speranţei pentru Administraţie şi o ţintă a urii teroriştilor.

— Mi se rupe dacă vor reuşi să mă ucidă. Aş face orice ca să respir aer pământean şi să beau apă de pe Pământ.

Nu-mi prea făceam probleme că înjuram de faţă cu dl. Humboldt. Trecusem prin multe împreună.

— Oricum, pentru orice eventualitate, îţi vor da o uniformă „blindată". Ai încercat una vreodată?

Ştia că nu. Aici, sus, nu primim chestii sofisticate ca acestea. O uniformă *blindată* nu e acelaşi lucru cu o *piele mech*. De fapt, o porţi pe corp. Dar are capabilităţi similare cu o *piele mech*. Eram destul de entuziasmat că voi purta una.

Mi-am forţat norocul, doar ca să văd dacă se răzgândeşte:

— Aş vrea să păstrez uniforma *blindată* după ce terminăm cu ceremonia.

— Eşti tu tânăr, dar ai sânge-n instalaţie, a izbucnit el în râs. Să văd ce am să pot face. Plecarea va fi aproape de miezul nopţii. Am deja planul de zbor stabilit.

— Cât va dura? Va trebui să andocăm la o staţie orbitală sau voi fi dus direct pe Pământ?

— Mijlocul de transport te va duce direct la Chicago, Illinois. Acolo se va afla Preşedintele. Călătoria către Pământ va dura doar douăzeci şi nouă de ore. Ia-ţi ceva de citit. Ar fi cam depresiv să te holbezi atâta timp pe ecran la întunericul spaţiului cosmic.

Pe Pământ

N-am spus nimănui despre călătoria mea pe Pământ. Toţi ar fi fost foarte invidioşi. Le-am spus lui Danny şi lui Becky că detaşarea noastră a fost amânată câteva zile fără să le mai dau alte amănunte.

Naveta spaţială era înghesuită precum toate navele de acest tip. Dar avea o bibliotecă media destul de bogată şi o tonă de mâncare bună. M-am simţit ca un rock-star.

Mi-am făcut o mulţime de griji, întrerupte de reprize de visare cu ochii deschişi. Dacă preşedintele va considera că am fost un idiot? Dacă va apare mama mea adevărată? Ce i-aş fi putut spune? Dacă Scepticii mă vor ucide?

Din fericire, am dormit cea mai mare parte a călătoriei. M-am trezit doar atunci când naveta a intrat în turbulenţele atmosferei Pământului. Văzusem fotografii ale Pământului, dar nu au fost suficiente pentru a mă pregăti pentru o asemenea frumuseţe. Îmi venea să plâng de emoţie.

Am văzut peisajul geometric devenind din ce în ce mai detaliat până ce am putut observa clădirile şi podurile. Apa Lacului Michigan părea mai curată decât cea tratată din Tabăra noastră. Aş fi vrut să înot în el şi să-l beau în întregime. Ardeam de nerăbdare să-mi umplu plămânii pentru prima dată cu aer proaspăt.

Naveta a aterizat pe o peluză imensă. Am văzut un om cu o carabină cu lunetă aţintită asupra mea. Gestul m-a speriat.

Uşa s-a deschis şi a trebuit să-mi protejez ochii cu mâna de lumina intensă a soarelui. Când am inspirat mi s-a părut că mă strânge ceva de gât. Aerul mirosea a gaze şi sulf. Am sperat că aceste mirosuri vin de la combustibilul navetei, nu din atmosferă, dar ştiam că nu e aşa.

Un om a venit la mine şi mi-a fixat o mască peste gură. Era un aparat respirator.

— Ai respirat aer filtrat atât de multă vreme, încât al nostru te va face să leşini. Scoate-o la fiecare câteva minute şi inspiră liber de câteva ori. Trebuie să te aclimatizezi. Nu mi-ar place ca Preşedintele să fie nevoit să confere cea mai înaltă distincţie unui tip mascat.

M-a luat de mână şi m-a scos din navetă. De aici în acolo a trebuit să-mi ţin tot timpul ochii închişi. Dar mi-am scos masca şi l-am întrebat:

— Ar exista posibilitatea pentru o partidă de înot în lac înainte de plecare?

A început să râdă ca un maniac.

— Apa lacului ţi-ar jupui pielea, fiule. E dezgustătoare.

Mi-am pus masca la loc când aerul Pământului a început să-mi afecteze plămânii.

Arthur Johnson

Am făcut o cursă scurtă de trei minute într-o limuzină blindată până la sala unde îmi voi primi *Scutul de Platină*.

Nu l-am întâlnit pe Preşedinte imediat ce am ajuns acolo. O grămadă de trepăduşi m-au tratat de parcă eram de sânge regesc. Dar mai pot adăuga că în ochii lor vedeam suspiciunea.

Primul lucru pe care l-au făcut a fost să mă echipeze. Uniforma blindată mi se potrivea perfect, dar mă simţeam foarte greoi în ea. Era parţial *mech*, parţial blindată şi arăta teribil de agresiv.

Am fost surprins când un tip chipeş şi musculos a intrat în încăperea unde eram şi mi s-a adresat:

— Numele meu este Arthur Johnson. Eşti gata pentru aceasta, Jack?

Şi el era echipat cu o uniformă blindată.

Poate că sunt eu naiv, dar mă aşteptam la mai mult ceremonial. Credem că mă vor caza într-un hotel luxos şi voi fi tratat cu o cină sau aşa ceva. Cred că nu le pasă chiar atât de mult pe cât fusesem lăsat să cred.

Mi-am scos aparatul respirator şi am dat din cap. Capul era singura parte a corpului care se mai vedea încă.

— Renunţă la mască. Este un semn de lipsă de respect. E ca şi cum ai spune că aerul Pământului nu este destul de bun pentru tine, m-a avertizat Arthur.

Am răsucit masca într-o parte. Armura facială era rabatată către spate. Am vrut să o trag peste faţă, dar el m-a oprit.

— Îmi pare rău, dar las-o aşa cum e. Trebuie să fii văzut privindu-l în ochi pe Preşedinte. Şi mai trebuie să ţi se vadă bine şi zâmbetul.

M-a condus prin labirintul de holuri până ce, în sfârşit, ne-am oprit în faţa unei uşi. Avea un mic dispozitiv în ureche, pe care l-a atins cu degetul ascultând instrucţiunile.

Apoi mi-a făcut semn să înaintez.

— Urcă scările şi păşeşte cu mândrie până la el. Priveşte-l în ochi şi zâmbeşte. Dacă ţi se adresează, răspunde-i. Dacă nu, zâmbeşte doar. Imediat după ce-ţi înmânează *Scutul*, trebuie să-i strângi mâna şi să te întorci aici. Ai priceput?

A spus-o ca şi cum o mai făcuse de nenumărate ori mai înainte. Apoi şi-a coborât armura facială. Când am văzut cum se fixează în poziţie, m-am bucurat că eu nu mi-am pus-o. Părea capabilă să-ţi jupoaie piele când era coborâtă şi fixată.

Dintr-un anumit motiv eram foarte speriat. Poate că era de vină anxietatea. Tot ce voiam era să mă întorc în navetă şi să plec înapoi spre Tabără. Oricum, am aprobat, înclinând capul.

— Noroc, Jack, mi-a urat înainte ca uşa să se deschidă şi să păşesc prin cadrul ei.

Scutul de Platină

Zâmbetul meu tresărea la colţurile gurii datorită nervozităţii. Am avut grijă să nu mă împiedic pe mica scară ce ducea spre podium. Era ultimul lucru de care aveam nevoie. Abia atunci am auzit ovaţiile. Mica adunare îmi scanda numele într-una. Erau camere de luat vederi şi reporteri peste tot. Şi toţi îmi zâmbeau. Faptul mi-a mai dat curaj. Mă simţeam niţel ameţit, dar ţineam capul sus. Poate că aerul de vină?

Preşedintele era tot numai un zâmbet când mi-a strâns mâna. Era proaspăt bărbierit şi mirosea a aftershave.

A luat de pe pupitru o casetă mare acoperită cu catifea şi a deschis-o. A arătat-o spre mulţime, apoi a început o cuvântare.

— Tânărul acesta a dat dovadă de bravură în confruntarea cu adversarul. A avut un rol decisiv în eliberarea navei *Conquistador*. De unul singur a doborât teroriştii de la bordul Taberei Spaţiale 87. A fost rănit, dar a continuat să lupte. Noi toţi ar trebui să urmăm exemplul lui Jack Peterson, cel mai nou deţinător al *Scutului de Platină*.

S-a întors către mine şi mi-a strâns mâna din nou. O strângere de mână între doi oameni complet străini unul de altul.

Pentru prima oară am înţeles că am fost folosit ca un pion pentru maşinaţiile politice ale altora. Dar nu mi-a păsat. Medalia strălucea în lumina reflectoarelor. Părea grea. Doar două duzini de oameni fuseseră recompensaţi cu aşa ceva, cei mai mulţi postum. Dintre cei ce primiseră medalia, singura persoană în viaţă pe care o cunoşteam era Rick Pringle şi-i fusese înmânată fără ceremonie pentru că identitatea sa continua să fie secretă.

Era o mare realizare pentru mine, în ciuda faptului că totul semăna cu un spectacol cu animăluţe dresate.

Am luat cu prudenţă medalia din mâinile sale, când mi-a şoptit la ureche:

— Eşti un adevărat erou. N-am mai auzit ca cineva să fi realizat fapte ca ale tale şi la o vârstă atât de tânără. Continuă să faci treabă bună, soldat.

Mi-a scuturat mâna din nou, apoi s-a dezlănţuit iadul.

Atacul

La început, tot ce am putut auzi au fost nişte explozii îndepărtate, înfundate şi intermitente. Dar se apropiau rapid.

Preşedintele a fost evacuat, iar careva s-a grăbit să mă ia de mână pentru a mă duce şi pe mine de acolo.

Toate gărzile Preşedintelui aveau armele scoase, aşteptându-i pe cei ce ar încerca să pătrundă pe uşi.

Am vrut să văd cine încerca să mă tragă la adăpost. Era Arthur Johnson. Arăta mortal în uniforma blindată.

De partea cealaltă a uşii a fost o explozie. Arthur m-a privit în ochi, spunându-mi:

— Apără-te singur.

Şi mi-a dat un PQ5000. Îmi plăcea această armă. Era favorita mea şi o manevram bine. M-am simţit foarte norocos că Arthur a avut una disponibilă pentru mine.

Am dus-o la ochi şi m-am lăsat într-un genunchi. Arthur a zbierat la mine:

— Trage-ţi masca pe figură, idiotule.

M-am executat. Tipul părea să ştie ce are de făcut. Am văzut că în câmpul vizual îmi apar notificări holografice ciudate, dar, neştiind ce înseamnă, le-am ignorat.

Simţeam că podiumul vibrează şi m-am întors ca să văd din ce cauză. Pentru prima oară, am observat o cortină în partea din spate a scenei. Şi am văzut-o pentru că din spatele ei veneau să ni se alăture o duzină de bărbaţi şi femei în uniforme blindate. Văzându-i începu să-mi pară rău pentru cei ce veneau să ne atace.

Arthur s-a adresat echipei:

— Ăştia vin pentru Jack. Menţineţi linia de apărare.

Capetele acoperite cu măşti blindate s-au mişcat afirmativ. Armele erau pregătite, iar noi aşteptam.

Dar nu eram pregătiţi pentru ceea ce trecu prin uşă. Era imens. Un robot atât de împănat cu armament încât semăna cu o navă de război bipedă. Aproape că am făcut pe mine.

— *Shit*, a mormăit Arthur, căutând ceva în jur. Scoase o mică EMP şi a aruncat-o la picioarele robotului.

EMP nu numai că a neutralizat dispozitivele robotului, dar l-a şi imobilizat. Am fost al dracului de norocoşi că Arthur a reacţionat atât de rapid.

O voce bărbătească de pe cealaltă parte a uşii a spus pe un ton sarcastic:

— Bună treabă, blegule. Chestia asta a fost un tigru de hârtie. Armele erau false toate. Dar şi-a făcut treaba. Te-a păcălit ca să foloseşti o EMP.

Am băgat de seamă că instrucţiunile holografice din vizorul meu nu se mai desfăşurau. Indicatoarele erau şi ele scoase din uz. Ne-au tras-o. Uniformele noastre blindate deveniseră nefolositoare. Trebuia să ne bazăm doar pe calităţile noastre naturale.

Arthur a izbucnit într-un râs zgomotos.

— Şi-atunci de ce nu veniţi aici?

— Pentru că nu am venit după băiat. Ştim că v-aţi fragmentat forţele pentru a-l proteja. Oamenii mei îl capturează pe Preşedinte acum, în timp ce vorbim. Aşa încât adevărata întrebare este: de ce nu veniţi voi aici, *motherfucker*?

Arthur şi-a dat pe spate masca şi a pus degetele pe casca din ureche. Apoi a spus:

— *Shit*. Nu funcţionează. Sunt un idiot.

M-a înşfăcat de umăr şi m-a ridicat în picioare.

— S-ar putea să mintă, dar trebuie să fiu sigur. Eşti în grija mea, deci trebuie să vii cu mine.

Apoi, în timp ce mă ducea după cortina din spate, le-a dat oamenilor săi un ultim ordin.

— Menţineţi linia de apărare şi spulberaţi-l pe nenorocit dacă îndrăzneşte să scoată capul la vedere.

În spatele cortinei era o uşă. Arthur a deschis-o şi aproape că am fost orbit de lumina soarelui. Dădea într-o mică alee liberă. Un glonţ mi-a vâjâit pe deasupra capului şi m-aş fi adăpostit înapoi înăuntru, dacă Arthur nu m-ar fi tras după el.

Ţeava unei arme apăru pe acoperişul din faţa noastră. Arthur a tras siguranţa lansatorului de grenade Popper ataşat la armă şi deschis focul asupra ţevii. *Boom*-ul mi-a zguduit coastele şi mi-a zburlit părul. Secţiunea de zid de sub ţeavă a zburat în aer şi o femeie mutilată a căzut prin deschizătura formată. A căzut în cap la un metru în faţa noastră, dar nu căzătura a ucis-o. Explozia îi sfârtecase deja trupul.

Arthur n-a mai pierdut timpul. A alergat în josul aleii, iar eu l-am urmat cât de repede am putut. Uniforma blindată era stânjenitoare acum când partea *mech* era nefuncţională.

Imediat ce a ajuns în stradă a fost întâmpinat cu focuri de armă. Din fericire purta uniforma blindată, altfel ar fi fost ciuruit. S-a întors şi a ridicat o mână, semn că trebuie să

mă opresc. Când am făcut-o, el deja dispăruse după colţ. Auzeam focuri de arme şi explozii. Era ca şi cum un război era în plină desfăşurare, doar că partea noastră avea un singur soldat în luptă.

Mi-am ridicat PQ5000 pregătindu-mă pentru tot ce putea fi mai rău.

Arthur reapăru la capătul aleii strigând:

— Grăbeşte-te, puştiule. I-am pus pe fugă.

Am alergat înainte şi un glonţ a ricoşat pe masca sa.

— Fir'ar al dracu'..., a mormăit şi, întorcându-se, a reînceput să tragă cu PQ5000.

Imediat ce am ajuns lângă el mi-a spus:

— Am nevoie de un telefon ca să cer un atac aerian.

Am fost de acord şi am început să privesc în jur, căutând pe cineva căruia să-i pot lua telefonul, dar strada era pustie, pe bună dreptate.

— Unde dracu sunt cu toţii? a urlat Arthur.

Era evident că nu-i făcea nici o plăcere ideea de a-l pierde pe Preşedinte.

M-a fulgerat un gând.

— Verifică cadavrele, l-am îndemnat şi am alergat către trupul unui bărbat ce purta uniformă blindată prevăzută cu buzunare pentru muniţie. Într-unul dintre ele l-am găsit. Pe când alergam înapoi la Arthur, un glonte m-a izbit în spate. Uniforma a fost eficientă, dar impactul mi-a scos aerul din plămâni. Răsucindu-mă, l-am depistat pe făptaş. Era pitit în interiorul unui magazin şi trăgea printr-o fereastră. Am lansat o grenadă prin ea, iar explozia a spulberat fragmente de sticlă spre mine.

Acum, Arthur se afla în spatele meu, căutând să apuce telefonul. A format nu ştiu ce număr secret şi a ordonat executarea unui atac aerian. Continuam să-l acopăr cu trupul meu. Un glonţ mi-a şuierat pe lângă cap şi – înainte să pot reacţiona – o grenadă s-a rostogolit în faţa mea. Asta e. Aşa îmi este scris să mor.

Dar Arthur a sprintat şi i-a ars un şut de parcă ar fi fost o minge de fotbal. Grenada a explodat în aer. Am vrut să bat palma cu el (*high five*), dar nu cred că ar fi apreciat gestul.

Arthur vorbea în telefon:

— Bine. Mi se fâlfâie. Dă-o dracu' de lovitură aeriană. Trimite Rangerii aeropurtaţi la locaţia *Fiarei*.

Fiara era numele-cod al limuzinei prezidenţiale.

Arthur a trântit telefonul de pământ şi l-a zdrobit cu piciorul.

— De ce nu vor să execute o lovitură aeriană? l-am întrebat.

— Pentru că se tem să nu-l ucidă accidental pe Preşedinte. Birocraţii dracului...

— Hai să ne regrupăm cu cei din spate, începu el să spună, dar şi-a înghiţit vorbele. Se auzeau rafale ce se apropiau cu repeziciune.

— Adăposteşte-te în spatele maşinii, mi-a strigat.

Am alergat către maşină şi m-am aruncat înapoia ei. Exista o parte laşă în mine care spera că, indiferent cine vine spre noi, o va lua în cealaltă parte a străzii şi ne va evita, dar asta era doar o dorinţă.

Fiara avariată

Spre totala mea uimire, *Fiara* a apărut la capătul străzii. Venea cu mare viteză. Chiar şi de la această distanţă, îi puteam observa avariile. Parbrizul era spart, iar caroseria era în întregime punctată de găuri. Era urmată de o maşină blindată a poliţiei ce încerca cu greu să se ţină după ea.

Când s-au apropiat, i-am văzut şi pe oamenii Preşedintelui alergând din urmă. Toţi erau echipaţi cu costume blindate, dar nu mai rămăseseră decât patru. Nu cunosc sistemul de organizare, dar din câte citisem, în mod obişnuit, Preşedintele era protejat de câteva duzini de agenţi gata să-şi sacrifice viaţa pentru el. Doar patru oameni rămaşi nu era un semn bun.

Unul dintre ei a explodat ca un balon cu apă. *Boom*-ul a răsucit maşina în spatele căreia mă adăposteam. Apoi am văzut şi sursa. Erau cel puţin o sută de oameni, care-i urmăreau plus trei vehicule blindate prevăzute cu turele şi alte guri de foc. Urmăritorii arătau terifiant în timp ce alergau trăgând cu armele de la şold.

În viaţa mea n-am fost mai înspăimântat. S-au auzit o succesiune de *boom*-uri în spatele nostru. Când am întors capul pentru a vedea care este cauza lor, aproape că am ţipat. Erau altă sută de demenţi şi la celălalt capăt de stradă. Eram înconjuraţi şi vom fi măcelăriţi. *Fiara* a accelerat, dar o grenadă Popper a lovit-o drept în faţă şi explozia a distrus motorul şi probabil şi şoferul. A virat spre dreapta şi s-a lovit într-un zid. Unul dintre cei trei agenţi prezidenţiali rămaşi a căzut lat. O baltă de sânge s-a format imediat sub corpul său.

Blindata poliţiei a fost lovită de un proiectil exploziv şi a făcut o mică săritură în aer. Nimeni din interior nu a supravieţuit.

Era o ambuscadă ucigătoare, iar eu mă aflam în ea. Teroriştii erau gata să obţină *doi-la-preţ-de-unul-singur*; Preşedintele şi cu mine.

Dar chiar când toate speranţele erau pierdute, o umbră a căzut peste noi însoţită de sunetul unor motoare de aeronavă. Am privit în sus şi am văzut mici puncte coborând rapid la sol. Erau Rangerii aeropurtaţi. Am numărat cam o duzină. Şi aproape că am

explodat de fericire când am observat printre ei un *mech*. O *piele mech* era mai mult decât binevenită, dar mă temem că nu ajunge. În jurul nostru se aflau cel puţin două sute de terorişti.

Ajutor de sus

Mech şi-a folosit motoarele reactive pentru a ajunge primul la sol. Nu şi-a pierdut timpul. Indiferent a cărui conştiinţă era teleportată în el, era clar că-i făcuse modificări. Avea două tunuri montate pe umăr şi o turelă rotativă pe cap. Mai avea şi câte două tunuri Danone în fiecare mână. A aterizat la câţiva metri de mine, m-a privit, apoi a sprintat către limuzina prezidenţială. În timp ce alerga trăgea cu toate armele în teroriştii ce se apropiau.

Până ce au aterizat şi Rangerii, deja erau mult mai puţini terorişti ce trebuiau neutralizaţi. Nu au fost folosite paraşute ci mici motoare rachete ce au funcţionat intermitent, în jeturi scurte, pentru a încetini coborârea. Cea mai mare parte dintre ai s-au năpustit asupra teroriştilor din spate şi doar trei dintre ai s-au dus să-l ajute pe cel cu unitatea A.C.E. (Automated Combat Equipment).

Grupul cel mare s-a fragmentat. Un Ranger s-a îndreptat către zidul magazinului şi a ataşat ceva ce semăna cu o bară lungă. L-am văzut pe un altul, pe cealaltă parte a străzii făcând acelaşi lucru.

Când au terminat, iar gloanţele erau trase asupra lor din ambele părţi, un al treilea Ranger a aruncat o mică sferă în lungul străzii, spre teroriştii ce se apropiau. Apoi fiecare Ranger de pe fiecare parte a străzii a apăsat câte un buton de pe dispozitivele în formă de bare şi un câmp de forţă oranj şi opac s-a format între ele.

Am auzit zgomotele motoarelor unui avion ce se apropia de noi, apoi partea opusă a câmpului de forţă a devenit strălucitoare precum soarele.

N-am simţit deloc explozia: nici şrapnele, nici căldură. După ce fumul s-a împrăştiat, nici un terorist nu mai era în picioare. Cele trei vehicule blindate erau nişte epave fumegânde. Citisem câte ceva despre dispozitivele militare terestre şi cred că această bombă a fost un *Meteor Impact*, numită astfel datorită distrugerilor pe care le provoca şi a craterului format. Mica sferă aruncată de Ranger a fost un fel de baliză de marcaj.

Avionul a vâjâit pe deasupra capului meu ca un fulger.

Mi-am întors atenţia asupra limuzinei prezidenţiale. *Mech* o ridicase deasupra capului şi o aducea dea lungul străzii, către mine.

Ultimul rămas

Am aruncat o privire spre Arthur, dar acesta se amestecase în mulţimea din spatele *mech*-ului. Ovaţiona din toţi rărunchii, de parcă asista la cel mai important eveniment din viaţa sa.

Apoi am văzut sângele ce-i curgea pe spate... şi a căzut, mort. Dar n-am avut timp să-l jelesc. Rangerii din spatele meu m-au depăşit. Greutatea uniformelor lor blindate crăpa tarmacul de sub picioare în timp ce înaintau până s-au unit cu grupul ce luptase în partea opusă.

M-am ridicat în picioare, gata să mă alătur lor, când *mech* a pus jos limuzina lângă mine. Mi se adresă cu o voce feminină:

— Salut, Jack.

— Eşti tu, Peggy?

— Bineînţeles că eu sunt. Am nevoie de tine ca să-l duci la adăpost pe Preşedinte. Noi ne vom ocupa de bastarzii ăştia.

Am aprobat dând din cap, deşi nu eram prea sigur ce voia de la mine. Nu eram instruit să protejez un afurisit de Preşedinte.

Peggy era o prietenă a eroului meu, Rick Pringle. Îi era egală sub toate aspectele, dar probabil că era mai isteaţă şi mai puţin nesăbuită decât el.

Deschise cu o smucitură portiera *Fiarei* şi şi-a băgat capul înăuntru. Apoi mi-a spus:

— E rănit la gât. Am să-ţi dau trusa medicală.

După ce s-a dat deoparte, m-am apropiat de portiera deschisă. Preşedintele, destul de sigur pe sine, ţinea mâna apăsată pe o rană sângerândă de la gât. Toţi ceilalţi din interior erau morţi.

— Prinde! am auzit-o pe Peggy strigând şi m-am întors chiar la timp ca să o văd pasându-mi un mic rucsac. L-am prins din zbor şi l-am deschis imediat. După ce am găsit un rulou-pansament am reintrat în limuzină. Mirosea a sudoare şi excremente, dar am ignorat şi l-am obligat pe Preşedinte să-şi dea mâna la o parte. I-am bandajat gâtul cât de strâns am îndrăznit, după care m-am retras ca să-mi admir opera, dar şi ca să mă gândesc ce ar trebui să fac în continuare.

S-a auzit o bubuitură puternică deasupra capului. Am ieşit cu totul afară şi am fost extrem de surprins când m-am trezit împuşcat drept în masca de pe faţă de un tip aflat sus, pe capotă. Reflex, am ridicat arma şi l-am perforat.

În acel moment am observat mai mulţi terorişti ce coborau în rapel pe faţadele clădirilor de la stradă, iar unii dintre ei aveau uniforme blindate.

Niciodată până acum, nu mai folosisem un Sizzler în atmosferă, deci habar nu aveam ce fel de sunet va face. Este o armă energetică şi e teribilă, dar am decis că situaţia mă obliga să o folosesc. M-am întors, aşteptând o secundă şi jumătate cât era necesar ca arma să se activeze. Am tras pe deasupra limuzinei asupra faţadei de pe partea cealaltă a străzii între doi terorişti ce coborau pe corzi; efectiv au explodat datorită supraîncălzirii sângelui şi organelor. Două torsuri s-au desprins de corzi şi au căzut las pământ. M-am răsucit ca să mă ocup şi de cei de pe partea mea de stradă, dar a fost prea târziu. Deja trăgeau de la sol asupra mea şi erau furioşi. Unul dintre ei a lansat o Popper spre mine, dar aceasta a explodat în aer. Totuşi, şocul ei m-a trântit în fund. Am ridicat PQ5000, gata să ripostez, dar ţeava era îndoită. Grenade Popper nu mai aveam, iar Sizzler avea nevoie de timp pentru a se reîncărca după fiecare tragere. Altfel spus, eram în budă.

Scut uman

Capul mi se clătina în toate părţile pentru că gloanţele îmi percutau armura. Nu mai puteam rezista prea mult timp. Mai erau doar câţiva terorişti ce năvăleau spre mine, dar tot erau prea mulţi pentru că eram lipsit de apărare. M-am ridicat în picioare pentru a bloca cu trupul meu portiera deschisă a limuzinei. Eram gata să mor, dar poate că mai puteam câştiga ceva timp ca Preşedintele să fugă pe portiera din partea cealaltă.

Tot trupul era zguduit de impacturile multiple, însă am strâns din dinţi şi am rămas ferm pe poziţie.

Am văzut o femeie fără armură care şi-a îndreptat arma spre mine şi a apăsat pe un buton. Mă va tăia în două ca pe o bucată de unt cu arma sa energetică, indiferent de ce tip o fi fost.

Dar chiar în acel moment, unitatea A.C.E. a lui Peggy mi-a apărut în câmpul vizual şi a început să-i doboare unul după altul. În câteva fracţiuni de secundă, toţi erau doar resturi sângerânde la picioarele ei.

Am căzut în genunchi cu privirea tulburată. Un *flash* de lumină strălucitoare a izbucnit deasupra schimbului de focuri de la celălalt capăt al străzii, dar *boom*-ul abia dacă mi-a ajuns de la urechi, la mintea-mi înceţoşată. Am văzut cum pământul se repede spre mine, apoi totul a devenit negru.

Viaţa de după viaţă

Eram în picioare când mi-am revenit, dar nu mă aflam în focul luptei şi nici măcar pe Pământ. Eram la bordul lui *Conquistador* iar căpitanul mă privea răbdător.

Mi-am dat brusc seama că aveam conştiinţa teleportată într-un *mech*. Aceasta putea însemna un singur lucru. Aş fi început să plâng, dacă *mech* ar fi avut glande lacrimogene.

Căpitanul mi-a zâmbit exact în acel moment.

— Jack, îţi aminteşti de mine? Sunt căpitanul Wilkomen.

Am înclinat cu tristeţe capul supradimensionat, de *mech*.

— Ai salvat viaţa preşedintelui, fiule. Se spune că se va recupera în întregime. Şi ţi-au acordat un al doilea *Scut de Platină*. Aşa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată. Rick Pringle spune că se bucură pentru tine, dar cred că, de fapt, este niţel invidios.

— Medalia aceasta mi-a fost acordată postum, desigur, am spus, iar vocea mea de *mech* era tremurătoare.

— Da, fiule. Rănile tale au fost mortale. Uniforma blindată pe care o purtai doar atât a putut face înainte de a ceda. Oamenii încă se minunează de cum ai reuşit să rezişti, deşi erai atât de ciuruit de gloanţe. Dar au avut grijă să-ţi upload-eze conştiinţa înainte ca trupul să-ţi cedeze. Asemenea lucruri nu se fac chiar pentru oricine. Tu eşti un tip deosebit, iar oamenii încep să-şi dea seama de acest fapt.

— Sunt mort, *sir*. Nu mai am un trup biologic viu în care să mă întorc. Iertaţi-mă dacă nu vă împărtăşesc entuziasmul.

— Desigur, fiule. Îmi pare rău.

Pielea A.C.E. modificată al lui Rick Pringle a intrat în încăperea unde erau ţinute *pieile*.

— Salut, Jack. Bine ai revenit, omule.

Am răspuns la salut doar cu o înclinare a capului. Ar fi trebui să fiu ceva mai respectuos, sau măcar mai entuziast că-l văd. La urma urmei, el era Rick Pringle; eroul omenirii şi un exemplu de urmat.

— Ştiu că, probabil eşti şucărit că, de fapt, eşti mort şi alte alea, dar asta poate fi un avantaj pentru tine, m-a lut el de braţ şi m-a dus către oglinda pusă special acolo pentru ca noii veniţi să se obişnuiască cu noua lor înfăţişare.

Pielea mea era într-adevăr unică. Fusese vopsită în verde şi albastru şi câteva tuşe negre. Suprafaţa sa era şi ea diferită, ceea ce însemna probabil că acolo se aflau *pitite* nişte arme. Motoarele de la picioare erau de două ori mai mari decât cele obişnuite.

— Am modificat-o pentru mine, spuse Rick. Are blindaj suplimentar în jurul componentelor şi cablajului, pentru ca EMP să nu o afecteze. Zboară de două ori mai

repede decât oricare alt *mech* şi suportă de două ori mai multe avarii. Stai să vezi ce arsenal de arme are.

Am încercat să zâmbesc, dar când mi-am văzut buzele false din plastic, un fior rece mi-a străbătut şira spinării. Acesta sunt eu. Aceasta este noua şi definitiva mea existenţă.

— Când am auzit ce ţi s-a întâmplat, am dorit să-ţi ofer *pielea* mea îmbunătăţită. Nu-mi venea să cred că ai supravieţuit atât de mult deşi erai atât de schilodit. Ne voiau morţi în mod oficial. Dar, gândeşte-te la un alt avantaj pe care-l ai acum: vei trăi mai mult decât oricine, amice.

Mă simţeam totuşi confuz şi am întrebat:

— Ce vrei să spui prin „*morţi în mod oficial*"?

S-a lăsat pe spate şi mi-a şoptit:

— Am fost acolo, cu tine. Numele meu adevărat este Arthur Johnson. Nu căsca aşa ochii, amice. Eu am murit înaintea ta.

Deci el murise şi în loc să ia *pielea* mai bună, mi-o dăduse mie. Nu aveam cuvinte să exprim ce simţeam în legătură cu acest gest. L-am îmbrăţişat, destul de dificil, pentru că amândoi eram nişte masive unităţi A.C.E.

— Hai sus în Centrul de Comandă, mi-a spus. Camarazii tăi Becky şi Danny te aşteaptă acolo.

Moralul meu începea deja să crească. Am întrebat:

— Cât mai durează până ajungem la planeta extratereştrilor?

— Am ajuns deja.

ACE 4

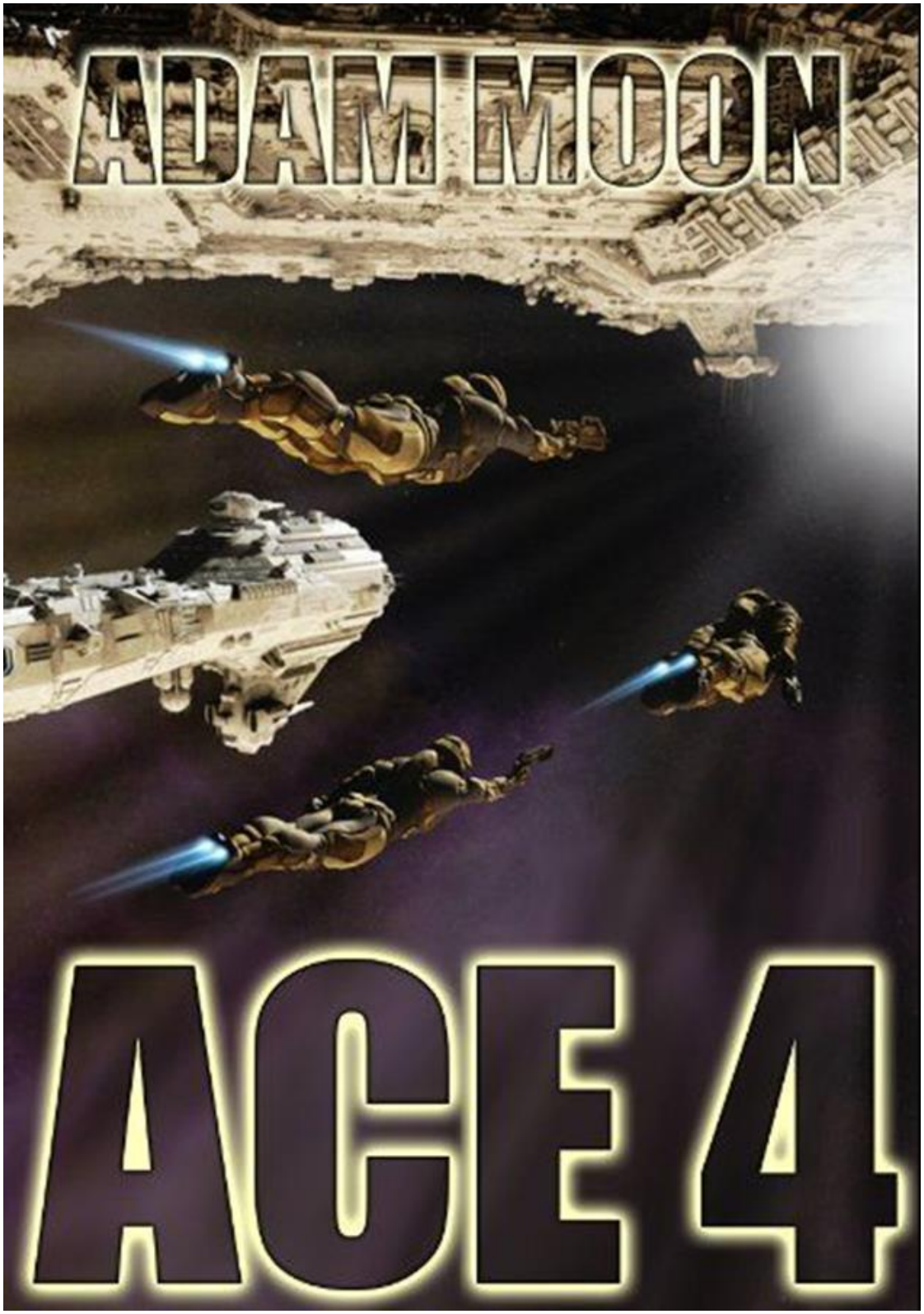

Sistemul Bleeder

I-am urmat pe Rick şi pe căpitanul Wilkomen ieşind de pe puntea *pieilor*. Îmi spuseseră că doi dintre camarazii mei cadeţi se aflau la bord, aşteptându-mă. Totuşi, momentan nu-mi păsa de ei. Tot ce voiam era să a runc o privire asupra planetei Bleeder ca să văd cu ce ne vom confrunta.

Când am intrat pe Puntea de Comandă şi m-am uitat la monitor, am fost dezamăgit. Planeta extratereştrilor nu se afla pe el.

— Unde-i planeta Bleeder? l-am întrebat pe Rick.

— A trebuit să ne oprim la periferia sistemului lor stelar. Au şi ei propria versiune de centură Kuiper care-i înconjoară. Putem rămâne aici, amestecaţi printre pietre şi gheaţă până ce vom fi gata de atac. Mai sunt trei nave de război ce sunt aşteptate să se ralieze cu noi în următoarele două zile.

Asta era naşpa. Fusesem convins să cred că vom intra în luptă foarte curând.

Danny şi Becky s-au strecurat şi mi-au prezentat condoleanţe. Era ceva ciudat pentru că persoana decedată la care se refereau eram eu. M-am prins în joc doar ca să fiu politicos. Apoi s-au minunat de nemaipomenita piele A.C.E. pe care o voi purta toată viaţa, indiferent cât ar fi însemnat asta. Dacă aş fi sălăşluit prea mult în ea, aş fi început să cedez. Probabil că guvernul mă declarase oficial mort.

Am întrebat despre nava extraterestră pe care o capturase *Conquistador* în urmă cu mai mult de o lună.

— Ce aţi reuşit să aflaţi despre nava Bleeder şi cei patru ocupanţi ai ei?

Ultima dată când fusesem pe *Conquistador* fusesem doar un amărât de puşti. Acum eram un erou veritabil, decorat, aşa încât nu aveam de ce să fiu surprins când căpitanul mi s-a adresat personal.

— Am putut să-i reconstituim traiectoria înapoi până la punctul de origine aflat în această regiune a spaţiului. Au uitat să şteargă din înregistrări poziţia planetei natale. Acest fapt ne-a îngrijorat. De aceea aşteptăm să ne vină întăriri.

— Asta este tot ce aţi găsit?

— Au fost găsite şi alte informaţii, dar nu-mi pasă de ele. Tot ce am nevoie sunt nişte coordonate asupra cărora să mă fixez. Am tehnicieni care continuă să lucreze în hangarul de sub punţi. Cadavrele sunt în descompunere şi put, dar nava se pare că mai poate dezvălui secrete despre ocupanţii ei morţi.

Tehnicienii

Rick m-a avertizat să nu mă duc jos ca să fac verificări împreună cu băieţii de la tehnic. Se pare că aceştia se închiseseră împreună cu tehnologia extraterestră şi trupurile în descompunere ale acestora de mai bine de o lună. Dar a fost o izolare autoimpusă. Aceste „capete luminate" erau atât de captivaţi de fiecare nouă descoperire încât refuzau să plece, ca nu cumva să se facă o nouă descoperire în timp ce lipseau.

Urmarea a fost că au devenit cam ciudaţi şi fizic epuizaţi. Chiar şi femeile aveau părul încâlcit, nespălat iar trupurile miroseau cumplit a sudoare. Din fericire eu nu mai aveam un nas real, dar costumele *mech* detectau toate nivelele de miros şi-mi transferau informaţiile într-o formă care era destul de apropiată de „parfumul" original.

— Poţi să-mi opreşti nasul? l-am întrebat pe şoptite pe Rick.

— Pot să-i imobilizez cu mâinile la spate, iar tu să le torni nişte şampon pe cap, îmi răspunse.

Am râs până ce unul dintre tehnicienii cu ochii obosiţi ne-a privit urât. Se apropie de noi spunând:

— Îmi cer scuze pentru igiena noastră, dar încercăm să câştigăm un război.

— Desigur, am răspuns pe un ton de scuză.

Rick continuă să râdă.

Pe ecusonul tehnicianului era trecut numele Walter Peterson. Acelaşi nume de familie ca mine. Speram că nu e tatăl meu adevărat.

— Încă nu avem prea multe să vă spunem legat de destinaţia lor. Au ars aceste circuite şi s-ar putea să nu aflăm niciodată. Dar suntem absolut siguri că vin din acest sistem solar. Ceea ce este ciudat este faptul că nu există nicăieri marcat un curs de întoarcere. Nu ştim încotro se îndreptau, dar ştim că nu aveau planuri de întoarcere înapoi.

— Ciudat.

— Ba e chiar şi mai ciudat. Am reuşit să extragem câteva informaţii din jurnalul navei din momentul imediat premergător întâlnirii cu noi. Extratereştrii nu au luat ei decizia de a fugi; nava a fost preprogramată să evadeze.

— De ce?

— Habar nu am. Tehnologia este prea străină pentru a obţine mai mult decât atât. Dar haideţi înăuntru să vedeţi ce am găsit.

L-am urmat în nava sferică. Ne-a dus într-o mică încăpere pe care n-o observasem la prima pătrundere, apoi a arătat în sus, spre tavan. Se vedeau un fel de rafturi mari.

— Aceste rafturi sunt goale, a confirmat tehnicianul.

— Fascinant, făcu Rick pe un ton sarcastic.

— Credem că au fost încărcate cu armament. Semnalele chimice şi electrice prezente acolo sunt în afara celor cunoscute. Dacă reuşim să le descifrăm, vom putea să ne imaginăm ce fel de arme utilizează.

— Şi unde se află armele?

— Nu ştiu, dar judecând după mărimea acestor rafturi, mă bucur că nu se află aici.

Chiar atunci s-a auzit vocea căpitanului în difuzoarele reţelei de amplificare, înfundată pentru că noi ne aflam în interiorul micii nave extraterestre.

— Toată lumea la posturile de luptă. Suntem atacaţi.

Nava de război *Bleeder*

Rick ne-am năpustit în sus către Puntea de Comandă. Mă aşteptam la haos, dar se pare că căpitanul Wilkomen îşi instruise bine echipajul, în ciuda faptului că era nou în această funcţie. Pe monitor se vedea un singur proiectil ce se îndrepta spre noi cu o viteză alarmantă, iar în urma sa se afla cea mai mare afurisită de navă spaţială pe care o văzusem vreodată.

Conquistador a tras cu toate armele şi a provocat explozia proiectilului. După mărimea acesteia am ştiut că unda de şoc ne va zgudui ca dracu'... şi aşa a şi făcut. Motoarele direcţionale de compensaţie au intrat în funcţiune pentru menţinerea ei cu faţa spre nava extraterestră, ceea ce nici nu era prea greu ţinând seama de faptul că ocupa cea mai mare porţiune a cerului.

Căpitanul Wilkomen a ordonat:

— OK, Infanteria, noi le vom distrage atenţia, iar voi pătrundeţi în interiorul nenorocitei ăsteia mari şi trimiteţi-o la dracu.

Eram cât p-aici să-i spun „*nu puteţi fi serios*", dar Rick m-a înşfăcat de braţ şi s-a adresat celor doi camarazi cadeţi.

— E mai bine că suntem doar câţiva. Nu ne vor vedea când ne apropiem.

Dacă aş fi avut pantaloni, sau măcar un fund, aş fi făcut pe mine.

— Nici eu, nici Becky nu ştim să zburăm cu o *piele*, s-a bâlbâit Danny.

Dacă el chiar credea că această scuză l-ar fi scutit de misiunea sinucigaşă, se înşela.

— Păi... sper că veţi învăţa repede. Haidem.

Am mai aruncat o privire spre monitor şi am văzut că încă două nave de-ale noastre ni se alăturaseră. Chiar şi cu trei nave de război, nu eram sigur de şansele noastre împotriva acelui imens obiect, dar trei era mai bine decât una singură.

Ieşirea în spaţia

— Eu îl iau pe Danny, iar tu pe Becky, OK? a spus Rick.

Apoi l-a înhăţat pe Danny în jurul mijlocului şi a ţâşnit ca o ghiulea din compartimentul sas.

Aş fi vrut să spun ceva precum „*nu vreau*" sau „*nu pot face asta*", dar Becky se afla chiar lângă mine şi nu voiam să se îngrijoreze. Mai fusesem doar o singură dată cu *pielea*, afară, în vidul cosmic, dar mă descurcam cu manevrarea lui.

— Activează controlul de zbor. Control manual, am spus şi am strâns picioarele paralel plutind la câţiva centimetri deasupra punţii. Am prins costumul *mech* al lui Becky de mijloc şi am dat o comandă mentală.

Am ieşit la rândul meu din compartimentul sas. Nu e uşor să vezi ceva când te afli în spaţiu, iar când cea mai apropiată stea este atât de îndepărtată e chiar al dracului de imposibil. Becky i-a depistat nu ştiu cum pe Rick şi pe Danny, aşa că m-am îndreptat în direcţia lor. S-au lovit dur de cocă, dar Rick a folosit bocancii magnetici pentru a se fixa. Danny l-a urmat imediat, iar Becky a *aterizat* la câţiva metri de ei.

Încheietura mâinii lui Rick s-a rabatat ca o balama şi o mică lumină a strălucit albastru. A îndreptat-o spre cocă şi flacăra a crescut. Întunericul era luminat de scântei, dar nu a contat cât de mult s-a străduit, pentru că n-a reuşit să perforeze coca. Din ce mama dracu' era făcută chestia asta?

Îşi montă la loc încheietura mâinii şi spuse:

— Jack, ia-o din nou pe Becky şi după ce numărăm până la trei, sărim. Iar când ajungem la cincisprezece metri, trage o Popper în asta. Încearcă să fii atent la semnalul meu. Două Popper au mai mult efect decât una singură.

Am confirmat, am luat-o pe Becky şi am urmărit cum ridică degetele: unu, doi, trei. Am zburat de lângă cocă, ţinând-o pe Becky în braţe. Rick a făcut la fel cu Danny. M-am uitat înapoi prin vizor, apoi spre Rick.

Abia atunci mi-a picat fisa că eu nu am o armă la mine. Cât de idiot am putut fi? Apoi, chiar la timp, mi-am amintit că Rick îmi spusese cum modernizase *pielea* cu un arsenal. Am spus:

— Dă-i lui Jack armele sale, iar antebraţele mi s-au deschis lăsând să iasă nişte arme mici. Mai aveam câte o armă la fiecare umăr şi, deşi nu o puteam vedea, ştiam că mai am şi o turelă rotativă pe cap.

Cavitatea pectorală s-a deschis şi ea şi am scos cu grijă un PQ5000. După mai puţin de o secundă am tras.

Ambele Popper au lovit în acelaşi loc şi au explodat în acelaşi timp. Şocul ne-a dat peste cap, dar am recâştigat controlul destul de uşor. Nu prea ştiam cum să mă simt când am văzut gaura căscată în cocă. Vreau să spun că reuşisem, dar mai însemna şi că trebuie să intrăm prin ea.

Contact

Una dintre navele noastre nu primise informarea despre acţiunea noastră de commando şi şi-a lansat armele. Din fericire nava extraterestră era atât de imensă; nici una dintre explozii nu ne-a afectat nici pe noi, nici nava. O singură rachetă a mai fost lansată de extratereştri şi, precum prima, a fost neutralizată cu uşurinţă.

Pentru mine, nimic nu avea sens. Nava fusese proiectată să participe la războaie. Se vedeau tunurile ieşind prin toate deschizăturile cocii. Coca era de trei ori mai groasă decât era necesar pentru călătoriile spaţiale obişnuite. Avea menirea de a rezista impactelor explozive a oricărui tip de armă. Deci, de ce reacţiona atât de slab? Poate că se juca cu noi?

Înainte de a-mi mai irosi timpul meditând la ce însemnă toate acestea, Rick mi-a făcut semn să intru în navă prin gaură. Pluteau destule resturi prin jurul ei, dar nimic ce aş fi putut recunoaşte. Când am ajuns în dreptul ei, nu am observat nici un semn de scurgere a atmosferei ceea ce însemna că aceasta fusese evacuată din compartimentul afectat.

EMP

Exista o singură uşă înaltă în compartimentul avariat. Alături se afla un dispozitiv special conceput pentru recunoaşterea mâinii unui extraterestru şi care să permită accesul în interior. Poate era un dispozitiv de identificare care să asigure doar accesul extratereştrilor. Poate că era doar un simplu dispozitiv. Dar erau destule fire care atârnau din el şi se vedea că este nou, montat în grabă lângă uşă.

Rick a pus mâna pe suprafaţa aparatului. Uşa s-a deschis într-un sas minuscul în care abia am încăput. Închise uşa şi o deschise pe cealaltă.

Nava avea un aspect extraterestru şi mai evident decât cea mică pe care o capturasem. Spre surpriza noastră părea totalmente goală.

— Trebuie să-i lăsăm aici pe Danny şi Becky, i-am spus lui Rick. Am uitat să le dăm arme.

Dar Rick a scuturat din cap.

— Nu e treaba noastră să ne asigurăm că sunt înarmaţi. Sunt Marines; trebuie să fie capabili să aibă singuri grijă de ei.

— Hei, noi suntem cadeţi doar, se apără Becky. N-am mai fost niciodată în luptă.

— Crezi că Bleeder-ilor li se fâlfâie de asta? a ripostat Rick. Doar menţineţi sub control sas-ul acesta până ce eu şi Jack ne întoarcem. Ar putea fi singura noastră cale de scăpare.

Coridorul se întindea spre stânga şi spre dreapta cât vedeam cu ochii. Înainte să fi luat o decizie în ce direcţie să mergem, s-a deschis o uşă aflată la doar şapte metri de noi şi au ieşit nişte extratereştri în *piei mech*. Se mişcau cu stângăcie, dar prezenţa lor tot înspăimântătoare rămânea. Înainte ca vreunul dintre noi să poată reacţiona, unul dintre ei a aruncat la picioarele noastre ceva în formă de ţigară. Am văzut cum se desface ca o floare şi atunci m-am simţit ca-n pragul leşinului, gata să-mi pierd cunoştinţa. *Mech* extratereştrii au dispărut înapoi pe uşă.

M-am întors spre Rick şi i-am văzut *pieile mech* ale lui Danny şi Becky căzuţi la podea.

— *Fuck*. Au folosit un EMP. Ţi-au ucis prietenii, spuse Rick.

Când conştiinţa se află într-o *piele mech* iar *mech* este distrus, la fel este şi conştiinţa. Danny şi Becky mai aveau trupurile rămase în Tabără, dar nu mai era nimic de pus în ele. Conştiinţa fusese ucisă de EMP. Rick şi cu mine am scăpat datorită blindajului suplimentar instalat d el.

— *Mother fuckers*, am zbierat şi eram gata să năvălesc după ei în cameră şi să-i măcelăresc pe toţi ticăloşii de extratereştri, când am auzit o voce umană întrebând:

— Hei, ce-ai spus?

— Ce dracu *ai spus tu*? a izbucnit Rick. Eşti un om sau un Bleeder cu translator?

— Suntem oameni. Şi tu eşti om?

— Da.

Veri

După câteva minute de şovăială, am decis că nu ne mint. Au ieşit ei primii, cu mâinile ridicate, fără arme.

Erau trei. Tipul care-i conducea a venit direct către noi şi ne-a întrebat:

— De unde dracu aveţi costumele astea robotice? Cum le controlaţi?

Abia atunci am observat că ei nu purtau *mech* ci costume blindate. Era greu de apreciat câte *mech* aveau la dispoziţie. Dar nu conta. Dacă trebuia să luptăm cu ei, i-am fi distrus foarte uşor.

S-a lăsat tăcere în timp ce fiecare parte încerca să înţeleagă ce se petrece. Conducătorul lor în costum ciudat ne-a întrebat:

— Sunteţi de pe Pământ, nu-i aşa?

— Şi?

— Nu... adică... vreau să spun, veniţi recent de pe Pământ, nu?

— Da. Am venit să-i distrugem pe Bleeder înainte de a se ţine ei de promisiunea de a ne distruge pe noi.

— Păi, noi suntem născuţi pe Bleeder. Strămoşii noştri au fost oamenii răpiţi de pe Pământ acum două sute de ani.

— Nu se poate. Noi am presupus că sunteţi morţi demult.

— Ne-au lăsat să ne înmulţim ca să facă experimente pe noi. Asta a fost greşeala lor cea mare.

— Stai puţin. Lasă-mă să transmit către nava mea ce se întâmplă, ca să se liniştească, l-a întrerupt Rick.

— Bine, pentru că noi abia ştim să manevrăm tâmpenia asta de navă.

— Mda, mi-am dat seama.

M-am uitat în jos la *pieile mech* de la picioarele mele, apoi am făcut un pas înainte şi l-am pocnit pe lider în abdomen. S-a făcut covrig de durere.

Rick a izbucnit în râs.

— Nu faci nimic pentru îmbunătăţirea relaţiilor între oamenii noştri, Jack. Îmi pare rău pentru prietenii tăi dar a fost o greşeală scuzabilă. Ei au crezut că noi suntem Bleeder.

Nu-mi păsa de scuze. Deja mă simţeam ceva mai bine.

Istorie

Căpitanul Wilkomen a fost şovăitor la ideea de a permite celor de pe nava extraterestră să vină la bordul lui *Conquistador*, iar aceştia ezitau să înceapă un dialog pe teren nefamiliar, dar Rick practic i-a forţat pe toţi să fie de acord cu termenii.

Am luat doi ambasadori cu noi înapoi în hangarul navetei de pe *Conquistador*. Din fericire, costumele lor blindate erau prevăzute cu aparate de respirat, altfel nu ar fi supravieţuit scurtei călătorii prin vidul cosmic.

Wilkomen ne-a aşteptat cu o escortă înarmată. Cred că nu era de blamat că a făcut-o. Am fost cam enervat când ne-a spus să recuperăm pieile *mech* în care fuseseră Danny şi Becky.

— Costă o avere şi pot fi refolosite, a spus.

Nu m-am întrebat ce i-a venit, am considerat doar că este insensibil. Am mai considerat şi că nu are încredere în aceşti oameni de pe nava extraterestră, aşa încât vrea să se asigure că nu vor pune mâna pe tehnologia noastră.

Rick şi cu mine ne-am întors şi am recuperat unităţile A.C.M. moarte. Când am revenit, căpitanul se afla în birourile sale împreună cu oaspeţii.

Rick i-a făcut semn santinelei de la uşă să se dea deoparte atunci când tipul a încercat să ne refuze accesul şi am intrat ca să ascultăm şi noi ce au de spus oamenii pierduţi de atât de mult timp.

Am luat poziţii de o parte şi de alta a uşii deoarece căpitanul nu ne-a ordonat să ieşim din încăpere.

Căpitanul vorbea cu David şi Sarah. Aceştia arătau aproape uman, influenţaţi însă de selecţia genetică şi de condiţiile de mediu. Erau mai înalţi şi mai supli. Dar erau oameni; asta era sigur.

Amândoi aveau acum masca blindată dată jos. Aveau un păr fin în vârful capului, dar nu aveau gene şi sprâncene. David părea proaspăt bărbierit, dar probabil că nu avea foliculi piloşi pe bărbie.

Sarah tocmai spunea:

— Ei ne-au selectat genetic prin controlul perechilor şi au făcut experimente sadice. Nu avem o istorie scrisă, dar avem mărturii verbale despre brutalitatea lor. Ne-au testat limitele fizice şi mentale, dar s-au şi distrat pe seama noastră. Apoi, acum circa cincizeci de ani ne-am răsculat şi i-am măcelărit. Nici eu, nici David nu eram născuţi pe atunci, dar părinţii noştri ne-au povestit tot. Ne-au spus că răscoala a pornit încet, dar pe măsură ce vestea se răspândea oamenii se ridicau împotriva stăpânilor lor de sclavi. Masacrul a fost atât de cumplit, încât Bleeder şi-au părăsit propria planetă. De atunci este planeta noastră. Am renumit-o Nova în loc de Bleeder.

Căpitanul era uimit. Nu se aşteptase deloc la aşa ceva.

— Şi unde au fugit Bleeder?

David a clătinat din cap.

— N-avem nici o idee spre care planetă s-au îndreptat, sau măcar dacă mai sunt în viaţă. Dar menţinem câteva dintre navele lor de război pe poziţii pentru a ne asigura că nu se vor mai întoarce niciodată în acest sistem solar.

— Nu prea vă descurcaţi cu sistemele de armament, nu-i aşa? a întrebat căpitanul.

— Nu. Nu e uşor de interferat cu tehnologia lor. Am deblocat unele chestii, dar majoritatea cele mai multe ne scapă. Speram că doar prezenţa noastră singură să fie suficientă pentru a-i determina să se întoarcă.

Am dat din cap, păşind spre centrul încăperii.

— Bleeder sunt încă în viaţă. Am capturat una dintre navele lor. Erau atât de înspăimântaţi de noi, încât s-au sinucis.

— Mă temeam că au supravieţuit, a pufnit David. Speram că spaţiul îi va distruge înainte de a găsi o planetă viabilă pentru colonizare.

— Mai e ceva, am adăugat. Când i-am capturat, veneau din acest sistem stelar.

— Aceasta-i imposibil. Nu am văzut nici o navă extraterestră.

— Era mică. Poate prea mică pentru a putea fi detectată.

— Şi atunci, de ce plecase de aici?

Nu ştiam răspunsul dar am încercat să-l ghicesc.

— Poate pentru că misiunea se terminase. Avea rastele pentru armament, dar când am capturat-o acestea erau goale.

— Totuşi nici o armă nu a fost lansată şi detonată asupra planetei Nova.

— Asta e bine. Poate că nici nu le-au folosit asupra planetei voastre. Dar dacă au făcut-o, poate că mai este timp încă să le găsim.

David şi-a dus mâna la faţă şi a vorbit către ea:

— Alertaţi Controlul Terestru despre o posibilă breşă de securitate. O navă Bleeder a fost descoperită venind dinspre Nova şi se pare că a desfăşurat un fel de arme.

— Tehnicienii noştri pot trimite oamenilor voştri informaţii referitoare la tipurile de semnături chimice şi electrice pe care să le caute, a adăugat Rick.

Controlul Terestru răspunse:

— Am alertat autorităţile.

După care întrebă cu inocenţă:

— Cum arată strămunii noştri?

David a privit în jurul încăperii şi-i răspunse:

— Nu am vocabularul potrivit pentru a-i descrie. Trebuie să-i vedeţi voi înşivă.

— Fă nişte poze pentru noi.

— Numai dacă sunt şi ei de acord.

A sunat o alarmă, ceea ce însemna că a sosit cineva în hangarul *pieilor*. Căpitanul a ignorat-o, deci era cineva aşteptat.

Când a pătruns în încăpere o unitate A.C.E. modificată, mi-am dat seama că e Peggy, camarada lui Rick şi salvatoarea *Conquistador*-ului, doar după marcajele de pe *piele*.

Se părea că am mobilizat prea multe forţe, totuşi. Aparent, extratereştrii au fost nişte laşi amărâţi, învinşi demult de verii noştri.

Arme de Distrugere Globală

Cu ajutorul tehnicienilor, cei de pe Nova au reuşit să găsească câteva arme de distrugere globală plasate echidistant una de alta pe suprafaţa planetei.

A durat o săptămână întreagă pentru a le găsi, timp în care ni s-a permis, ba chiar am fost încurajaţi, să ne mutăm nava noastră de război pe o orbită în jurul Novei. Cu toţii vedeau acest gest ca pe o reuniune de familie.

Nimeni nu ştia de ce armele nu detonaseră încă. Unul dintre tehnicieni a lansat o ipoteză:

— Poate că au avut un defect de funcţionare, sau poate că extratereştrii au aşteptat să ajungă suficient de departe pentru a evita unda de şoc?

N-aveam nici o idee, aşa că am acceptat cu uşurinţă explicaţiile sale, fie şi numai pentru a depăşi momentul ca să ne concentrăm pe probleme mai importante.

Nova

Nova orbita în jurul unei stele apropiate ca mărime, vârstă şi strălucire soarelui nostru. Planeta era cu vreo zece procente mai mică decât Pământul şi cu o atmosferă comparabilă, dar deloc ideală. Dar locuitorii umani au preluat-o şi s-au adapta în cele şase sau opt generaţii de când se aflau acolo.

Cele două milioane de oameni ce fuseseră răpiţi s-au înmulţit la peste o sută de milioane în cele două sute de ani de atunci.

Adevărul este că ne părea rău pentru ei. Dacă am fi ştiut că au supravieţuit, poate că i-am fi căutat pe Bleeders cu mai multă determinare? Dar, ţinând seama de împrejurări, ei păreau a fi destul de mulţumiţi.

Consiliul Novan era gata să vină la bordul nostru pentru a ne întâlni personal. Erau patru membri prezenţi şi alţi patru rămaşi acasă, în caz de necesitate.

Puteam doar să ghicim ce însemna „*în caz de necesitate*". Însemna: în caz că această întâlnire era o capcană, şi noi îi ucideam pe toţi? Însemna: în caz că-i răpeam? Dar nu era nerezonabil pentru ei să fie suspicioşi cu noi. Eram oaspeţi aici; trebuiau să-şi ia măsuri de prevedere.

David şi Sarah s-au dus înapoi pe nava lor după ce le-am cerut informaţii despre întreaga istorie a poporului lor. Sunt sigur că se săturaseră până peste cap să răspundă la întrebările noastre prosteşti.

Căpitanului şi secundului li s-a permis accesul la suprafaţa planetei, dar au declinat invitaţia.

Novanii au făcut tot ce au putut pentru ca să se aclimatizeze cu tehnologia extraterestră, dar era destul de evident că încă nu au reuşit. Costumele lor erau prea mari şi prea neîndemânatice.

Navele lor scăpau uneori de sub control. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost ceva trist.

Nebunia *Mech*

Întârzierea de a acţiona mi-a dat prilejul să vorbesc mai pe larg cu Rick despre situaţia noastră precară. Amândoi eram morţi, iar eu unul, nu mă simţeam foarte bine.

A încercat din răsputeri să mă consoleze. Mi-a adus aminte de cei patru mii de nefericiţi rămaşi blocaţi în *mechs* pentru că instalaţiile criogenice unde se aflau corpurile lor au fost atacate de terorişti. A spus că au fost norocoşi că se aflaseră *upload*-aţi în *piei*, altfel ar fi fost morţi acum pentru că trupurile lor biologice s-au descompus.

Asta, însă, mi-a adus aminte că trupul meu se afla probabil în fazele incipiente de descompunere. O imagine ce nu era uşor de ignorat.

— Dar asigură-te că rămâi cu picioarele pe pământ, OK? Cei patru mii de *mech* au început să înnebunească, dar asta s-a întâmplat din cauză că-şi plâng unii de mila altora. Tu gândeşte pozitiv şi s-ar putea să-ţi păstrezi minţile.

Nu ştiam că ei începuseră să o ia razna, dar cred că aceasta era explicaţia pentru care nu auzisem niciodată de faptele lor; erau ţinuţi departe de acţiune pentru că erau instabili.

— Dacă ajungi vreodată pe nava *Dreadnought*, ţine-te departe de *mechs*. Pe ea sunt staţionaţi toţi cei patru mii. Nici măcar nu există un echipaj uman sau un căpitan. Ar fi trebuit, dar toţi au demisionat pentru că *mechs* îi înnebuneau.

Aş fi dorit ca Rick să nu mă fi consolat. Acum şi mai multe motive de îngrijorare îmi rătăceau prin minte. Cum ar fi: cât va dura până ce îmi voi pierde esenţa umană? Peste cât timp îmi voi pierde minţile? Sau, şi mai rău, ce se va întâmpla cu mine când nu va mai fi nevoie de *mechs*? Părea că războiul cu Bleeders s-a apropiat cu repeziciune, deci ce se va întâmpla când se va termina? Prea multe întrebări şi prea puţine răspunsuri despre ce anume îi înnebunise pe cei patru mii de mechs de pe *Dreadnought*, despre care tocmai aflasem.

Nava *Boom*

Armelor de Distrugere Globală era imposibil să li se inverseze procesele, ceea ce însemna că erau imposibil de dezarmat. Una câte una, au fost lansate pe orbită şi depozitate într-o mică navă sferică Bleeder, perfect asemănătoare cu cea capturată în urmă cu o lună.

Consiliul Novan a hotărât că trebuie să remorcăm nava extraterestră până ce vom ajunge la noua colonie Bleeder şi apoi să o detonăm asupra lor. Considerau că asta ar fi o justiţie dură.

Relaţiile dintre noi erau destul de bune încât să nu ne mai formalizăm că ni se spunea ce să facem. Acestea erau veştile bune. Cele rele erau că Novanii habar nu aveau unde era planeta Bleeders.

Am poreclit *Boom* nava extraterestră ce ducea armele.

Novanii au insistat ca nava Boom să fie dusă la limita sistemului lor stelar, ca măsură de precauţie.

Era logic şi am fost de acord.

Una peste alta, ne-am purtat ca nişte veri demult plecaţi, exact ceea ce şi eram.

Dreadnought

Totul s-a dus dracului imediat ce *Dreadnought* a apărut lângă noi, pe orbită.

Iniţial, nimeni nu ştia cum să reacţioneze. Căpitanului Wilkomen i-a trebuit un minut întreg până să se hotărască să o apeleze. Când a realizat cu cine are de-a face, faţa i s-a făcut cenuşie.

Dreadnought nu a pierdut timpul şi a deschis imediat un canal de comunicaţii cu noi. Şi nici n-au aşteptat deloc.

Aproape imediat, au părăsit orbita şi s-au îndreptat direct spre Nova. Am încercat să-i oprim, dar ne-au ignorat. Deşi aflaseră că această planetă ne este prietenă, nu le-a păsat. Am tras asupra lor, dar nava s-a eschivat.

Abia atunci am observat că navele extraterestre care orbitau Nova împreună cu noi se dezmembrau dinspre interior. Imensa navă Bleeder care ne condusese aici a explodat, rupându-se fix în două. Novanii au fost aruncaţi în exterior prin găurile de pe fiecare parte. Iar atunci, *mechs* (ai noştri), au apărut prin trapele deschise şi s-au lansat către planetă. Arătau uzaţi, neîntreţinuţi, văzuţi chiar şi de la asemenea depărtare. Erau dintre cei patru mii care-şi pierduseră minţile.

Am observat cum *Dreadnought* a intrat în atmosferă. Va arde datorită frecării, dar ocupanţilor puţin le păsa. I-am văzut sărind din navă chiar înainte ca aceasta să dispară din vedere, sub starturile de nori.

Patru mii de Marine-*mechs* spaţiali care săreau dintr-o navă. Imaginea aceasta mă va bântui toată viaţa. În toată viaţa mea n-am mai văzut ceva atât de formidabil şi ameninţător.

Habar nu aveam ce aveau de gând, dar după douăzeci de minute de linişte neliniştitoare, am aflat. Ucideau populaţia în masă.

Un membru al Consiliului ne-a apelat de la suprafaţă, întrebându-ne de ce îi atacăm. Am insistat că ceea ce se întâmpla nu avea nici o legătură cu noi, dar nu ne-a crezut nici o clipă.

Cei patru membrii ai Consiliului aflaţi la bord cu noi priveau înmărmuriţi din Centrul de Comandă. Se uitau la noi de parcă am fi fost răspunzători pentru acestea, chiar dacă ar fi trebuit să ştie că nu este aşa. Apoi au alergat către naveta lor spaţială ca şi cum ar fi crezut că avem de gând să-i oprim.

Pentru noi erau nişte veşti foarte rele.

Căpitanul a trimis un raport Preşedintelui, referitor la situaţia noastră şi apoi am aşteptat să ne parvină instrucţiuni. O decizie de a apăra o planetă extraterestră împotriva propriilor noştri soldaţi era cu mult deasupra competenţelor unui căpitan.

Dar indiferent ce s-ar fi decis, situaţia nu se va termina cu bine.

Prea târziu

A durat aproape două ore afurisite până ce ne-a răspuns Preşedintele. Când ne-a aprobat să intervenim în apărarea novanilor, era deja prea târziu.

Imediat după ce căpitanul a vorbit cu preşedintele, am fost apelaţi de la suprafaţa Novei. Căpitanul a pus legătura pe ecranul principal şi când am văzut apărând un A.C.E. avariat ce se uita la noi, am ştiut că e prea târziu ca să le mai fim de ajutor novanilor.

— Aceasta este acum planeta noastră, a spus *mech*. Aici, putem uita tot ce are legătură cu vechile noastre vieţi şi să ne creăm o existenţă care să capete sens pentru noi. Dacă ne atacaţi sau încercaţi să aterizaţi, vă vom distruge pe toţi.

— Vreţi să permiteţi supravieţuitorilor să plece în exil? a întrebat căpitanul.

— Nu există supravieţuitori.

Dezgustat, căpitanul a întrerupt legătura imediat ce a dispărut de pe ecran faţa *mech*-ului.

— Lansaţi cele mai puternice EMP pe care le avem. De fapt, lansaţi-le pe toate.

Apoi a ordonat şi celorlalte două nave să facă la fel.

Am aşteptat ca EMP-urile să ajungă sub straturile de nori. Când am văzut că nu suntem atacaţi imediat, am ştiut că EMP şi-au făcut treaba. Cei patru mii de *mechs* duşi cu pluta fuseseră dezactivaţi; de fapt, au fost ucişi.

Totul s-a întâmplat atât de repede. A fost chiar dezamăgitor.

— De aia e atât de important să-ţi ecranezi toate componentele, îmi şopti Rick.

Am aprobat cu o înclinare a capului, deşi abia dacă-l ascultam.

Tocmai orbitam o planetă ai cărei populaţie a fost eradicată. Eram complici la această extincţie în masă prin faptul că creasem condiţiile ce au cauzat-o.

Apoi am ucis în mod direct următoarea generaţie de locuitori, *mechs*, înainte ca măcar să-şi dea un nume planetei.

Întreaga afacere era idioată, total inacceptabilă şi oribilă.

Un *ensign* a început să plângă, iar Peggy s-a îndepărtat dezgustată.

Totuşi nu am zăbovit prea mult asupra situaţiei. Primisem vestea că nava *Boom* cu armele de distrugere în masă a dispărut.

Salvaţi Pământul!

Nu mai văzusem vreodată oameni care să-şi ocupe posturile de luptă atât de repede. Peggy primise ordin să se întoarcă în trupul ei biologic care se afla pe orbita lui

Jupiter. Acelaşi ordin îl primisem şi eu şi Rick, dar căpitanul şi-a dat seama de eroare; noi nu aveam trupuri în care să ne întoarcem.

A meditat o secundă, apoi a ordonat:

— Luaţi trupurile cadeţilor morţi.

Rick a suspinat adânc şi mi-am dat seama că a lua corpul altuia nu e o idee prea bună.

Până acum, nu mai văzusem pe nimeni refuzând un ordin direct şi am fost surprins când Rick a făcut-o.

— Ştiţi ce se întâmplă când cineva este pus într-un trup de femeie. Se schimbă la nivel fundamental. Întreaga biologie şi implicit felul de a gândi se modifică. Nu vreau să risc să-mi pierd conştiinţa. E tot ce mi-a mai rămas.

Faţa căpitanului s-a înroşit puternic când acesta a strigat:

— Eşti mort deja. Morţii nu refuză executarea ordinelor. De fapt, eşti efectiv proprietatea lui *Conquistador*, iar în calitate de căpitan te scot din costum.

Respiră adânc, apoi continuă pe un ton mai reţinut.

— Dacă acea navă *Boom* este direcţionată spre Pământ, ne pierdem planeta. S-ar putea să n-o ajungem la timp, chiar şi cu motorul warp funcţionând la capacitate maximă, dar voi doi vă puteţi teleporta instantaneu în Tabăra 87 de pe orbita marţiană.

— OK, a fost de acord Rick, după care mi s-a adresat. Tragem la sorţi trupul tipului.

Nu prea mi-era clar ce puteam face, chiar şi de pe orbita lui Marte, ca să stopăm nava extraterestră încărcată cu armament şi pilotată de un echipaj de novani kamikadze, determinaţi să se răzbune pe oamenii care-i trădaseră, dar n-aveam destul sânge-n instalaţie ca să refuz un ordin.

Adevărul era că nici măcar nu eram siguri că nava *Boom* se îndrepta spre Pământ.

Sabotaj

Rick e un dur, dar s-a arătat foarte amărât când am câştigat la datu-l cu banu'. Am câştigat trupul lui Danny, iar el trebuit să-l ia pe al lui Becky.

Insista că nu e vorba de sexism. A insistat că conflictul dintre semnalele reprezentând nevoile biologice şi comenzi puteau realmente schimba o persoană ce prelua trupul cuiva de sex opus. Spunea că te putea înnebuni dacă rămâneai prea mult în acel trup.

Eu i-am spus „prinţesă", iar el m-a ameninţat cu PQ5000, aşa că am tăcut.

Din fericire n-am reuşit să plecăm pentru că chiar atunci, nava a început să se comporte ciudat. Căpitanul şi-a dat seama după indicaţiile aparaturii că nu era o problemă obişnuită de uzură sau doar o cădere de sisteme. La bordul navei era un sabotor.

Când trei *mech* cu *pieile* murdare, arse, au apărut pe Puntea de Comandă şi au început să ucidă echipajul, am ştiut că nu i-am ucis pe toţi cei patru mii de *mech* ce au atacat Nova.

După ce nava din urma noastră a început şi ea să se mişte haotic, am fost siguri că nu eram noi singura navă abordată.

Dar tipii ce sabotau *Conquistador* se confruntau cu doi deţinători ai *Scutului de Platină*. Faptul însă, nu ne dădea un avantaj atât de mare pe cât am fi crezut.

Rick s-a repezit spre unul dintre ei, zdrobindu-i pieptul cu un singur pumn, apoi cu ambele mâini l-a rupt pur şi simplu în două. Când acesta s-a prăbuşit la podea, Rick i-a zdrobit capul cu piciorul de oţel. N-am mai văzut în viaţa mea ceva atât de barbar, dar mi-a pompat ceva *adrenalină* în mişcări. L-am înhăţat şi eu pe un altul şi l-am proptit în perete. Înainte de a putea riposta, i-am pus PQ5000 în mutră şi l-am transformat în aşchii metalice. Focuri de arme uşoare au răpăit pe spatele meu, însă, până să reacţionez, Rick l-a topit pe atacatorul meu ca pe unt cu Sizzler-ul său.

Deşi puteam considera că am acţionat fulgerător, ne înşelam, deoarece în secundele de dinaintea intervenţiei sabotorii au reuşit să ucidă câteva duzini dintre membrii echipajului.

Epavele metalice ale atacatorilor au fost stivuite în compartimentul sas şi expulzate în spaţiu înainte ca cineva să ne poată spune că n-ar trebui să o facem.

Însă cea mai rea veste am aflat-o când ne-am întors în Centrul de Comandă.

Pământul mort

Căpitanul Wilkomen arăta de parcă era gata să plângă. Într-un târziu spuse:

— Tocmai am recepţionat o jumătate de duzină de rapoarte despre o explozie ce a fost văzută pe suprafaţa Pământului. Încă mai aştept să aflu ce a fost şi ce pagube a provocat.

Dar deja ştiam ce anume a fost. Nava *Bleeder* a ajuns la Pământ şi s-a prăbuşit. Novanii se răzbunaseră. Oricum, nici măcar nu am putut spera că-i puteam opri. Indiferent de ce sistem de propulsie ar fi avut acea mică navă, a fost mult superior faţă de orice cunoşteam noi.

Am aşteptat tăcuţi confirmarea, iar când aceasta a venit în sfârşit, membrii echipajului au început să plângă. Unii chiar în hohote.

Taberele de instrucţie de pe orbita Pământului monitorizau suprafaţa şi transmiteau oră de oră noutăţi către flotă. Fiecare era mai groaznică decât precedenta. În şase ore era confirmat faptul că omenirea a fost distrusă. Aparent, armele au fost biologice, pentru că infrastructurile nu păreau avariate. Dar acum, Pământul era de nelocuit pentru oameni. Apa şi solul erau contaminate. Aerul era suprasaturat cu un agent biologic care ne-ar fi ucis prin contact.

Verii noştri ne-au ucis deoarece noi i-am ucis mai întâi. În acel moment am avut o revelaţie: Nu era de mirare că Bleeders voiau să ne distrugă. Suntem nişte nenorociţi.

Înapoi în tabără

Mi s-a ordonat să mă teleportez înapoi şi să preiau trupul lui Danny. Oamenii erau acum o specie pe cale de dispariţie, deci un trup lipsit de conştiinţă nu putea fi irosit.

Deoarece ameninţarea trecuse, Rick n-a mai fost forţat să preia trupul unei femei.

Am aflat mai târziu că unii dintre ai noştri *mechs* de la bordul navelor de război fuseseră distruşi, ceea ce însemna că pentru el erau disponibile câteva duzini de trupuri de bărbaţi, aflate în stază în Tabăra de pe orbita lui Jupiter.

— Amiralul ne-a transmis un ultim ordin, ne-a informat căpitanul. Trebuie să-i adunăm pe toţi cei din sistemul solar şi să-i trimitem pe Nova. Vom prelua acea planetă pentru noi.

— Şi cu Bleeders cum rămâne, a întrebat Rick.

— În prezent, ei sunt cea mai mică grijă a noastră. Pe orbita lui Saturn se află o navă de război care îi preia pe toţi din Sistem. Aveţi grijă să fiţi acolo când va veni după voi.

Exod în masă

Dintre toate lucrurile ciudate cu care am avut de-a face în ultimele două luni, teleportarea într-un trup străin era de departe cel mai înfiorător.

Mi-a luat mult timp ca să mă simt *acasă* în corpul lui Danny.

Dl. Humboldt m-a obligat să port un ecuson cu numele meu, altfel – spunea el – ceilalţi cadeţi m-ar fi numit Danny. Faţa pe care a făcut-o când şi-a dat seama ce gafă a

comis, a fost devastatoare pentru mine. Vina pe care o simţeam, de parcă aş fi furat trupul lui Danny, era copleşitoare. Vina legată de dispariţia speciei umane era şi mai mare.

Nava de război a venit pe orbită lângă noi şi am abandonat Tabăra ca pe un gunoi. Nu-mi place să recunosc că îmi va lipsi. Îmi va lipsi vechea mea viaţă, dar doar pentru că avea un sens pentru mine.

Nava era deja pe jumătate plină cu cadeţi de pe orbita Pământului.

După ce am fost adunaţi cu toţii din Sistem, i-am luat şi pe cei de pe orbita lui Jupiter. O femeie superbă de vreo treizeci de ani mi s-a adresat direct.

— Sunt Peggy. Mă bucur să te întâlnesc, în sfârşit.

Am zâmbit deşi, practic, ea nu pe mine mă întâlnise, ci pe Danny, pentru că eu eram mort. Un dur tatuat, cu capul ras, s-a apropiat. Aproape că am udat pantalonii lui Danny până mi s-a adresat:

— Sunt Rick. Îmi pare rău pentru înfăţişarea mea. M-au minţit când mi-au spus că tipul acesta a fost chipeş. Dar n-am încotro, trebuie să-i folosesc trupul.

Ne-am strâns mâinile şi toţi trei am hoinărit prin navă, „bucurându-ne" de ultimele rămăşiţe ale omenirii.

Într-un târziu, nava a părăsit Taberele de lângă Jupiter şi a ieşit de pe orbită. Toate acestea realizate şi încărcată precum o conservă de sardele, a luat cursul către Nova. Călătoria trebuia să dureze şaptezeci şi nouă de ani. Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Adevărul este că nu mă gândisem prea mult la situaţia dată. De fapt, nu-l voi mai vedea niciodată pe căpitanul Wilkomen. Va fi mort demult atunci când vom ajunge. Noi vom intra în stază, sperând ca nebunii că Nova va fi tot în posesia oamenilor atunci când vom ajunge acolo.

Unii dintre instructorii din diversele Tabere au plâns în mod deschis, dar cadeţii au luat realitatea în piept. Oricum, majoritatea dintre noi nu numiseră niciodată Pământul *casă*. Cei mai mulţi dintre noi ar fi vrut să moară în bătălie sau la bordul unei nave de război, nu aşa cum s-a întâmplat de fapt.

Acum trebuia să numim o planetă ca fiind casa noastră. Nimeni n-a spus-o cu voce tare, dar majoritatea eram bucuroşi de situaţie.

I-am urmat pe Peggy şi Rick sub punte, la containerele de stază şi am intrat în somn.

Wilkomen

M-am trezit ca un leneş şi mi-au trebuit câteva minute ca să-mi dau seama că mă aflam în trupul lui Danny. Şi au mai trecut încă şi mai multe până să-mi amintesc că eram o entitate rară deoarece oamenii erau acum o specie aflată pe cale de dispariţie.

Următoarea care s-a trezit a fost Peggy şi amândoi l-am ajutat pe Rick să depăşească momentul.

Noi cei trei am fost treziţi înaintea celorlalţi pentru că eram cine eram.

Ni s-au dat costume blindate, după care ne-am transferat pe *Conquistador*. Arăta aproape la fel cum mi-l aminteam.

Mă înşelasem şi asupra căpitanului Wilkomen. Era încă în viaţă, doar că mult mai bătrân decât înainte. Organizase pentru echipajul său intrarea şi ieşirea din stază în schimburi. Se pare că şi procreaseră, deoarece populaţia era de vreo cinci ori mai mare decât îmi aminteam eu. Asta era o veste bună. Cu cât eram mai mulţi, cu atât mai bine.

Wilkomen executase pe Nova doar atâta terra-formare cât să cureţe atmosfera.

Spuse cu voce gravă, bătrânească:

— Acolo, jos, aerul este mai curat decât a fost vreodată pe Pământ.

Am observat că Peggy l-a luat pe Rick de mână. El a privit în jos la mâna ei şi a zâmbit.

— Avem deja oameni acolo, jos, de vreo cincizeci de ani, continuă căpitanul. Au început să descifreze tehnologia lăsată în urmă de Bleeders. Este cu adevărat o bravă lume nouă pentru umanitate.

— Bleeders nu s-au arătat încă? a întrebat Rick.

— Au trimis un sol de pace acum douăzeci de ani, spuse căpitanul cu o expresie pierdută-n depărtare. Au spus că nu mai au nimic cu omenirea. Ştiţi ce este curios: au spus că am trecut testele lor. Ne vor lăsa în pace. N-au avut nici cea mai mică idee că ei vor fi cei ce ne vor debloca potenţialul, ameninţându-ne.

— Şi ce s-a întâmplat? am întrebat şi eu. Acum suntem în pace?

Căpitanul a izbucnit într-un râs rece, ironic.

— I-am lăsat să vorbească cât să putem să ne apropiem destul pentru a le distruge nava. Nu va fi niciodată pace cu Bleeders.

Rick a clătinat din cap cu tristeţe:

— Nu vom avea niciodată pace pentru că este împotriva felului nostru de a fi. Mă îndoiesc că Bleeders se vor mai apropia de noi vreodată.

— Păi, pot să-mi asum acest risc. Dacă se întorc, voi fi pregătit. De aceea v-am adus aici pe voi trei. Am vrut să vă ofer prima şansă de a lua o unitate A.C.E. şi să vă alăturaţi echipajului meu.

Dar toţi am spus în acelaşi timp:

— Nu.

Văzuserăm destulă luptă inutilă cât să ne întoarcă stomacul pe dos.

O viaţă nouă

Indiferent câtă faimă acumulasem în viaţa mea anterioară, nu a fost transferată când am preluat trupul lui Danny şi eram recunoscător pentru acest fapt. Aveam sânge pe mâini ca urmare a lucrurilor făcute pentru a câştiga această faimă. Şi, de fapt, ce mare chestii realizasem? Nimic durabil.

Am mai primit unele priviri curioase din partea fetelor şi presupun că Danny era mult mai chipeş decât am fost eu vreodată.

Câţiva zeloşi prost-sfătuiţi au fost de acord să ia *piei mech* şi să rămână pe orbită pentru a proteja Nova, dar eu nu am fost unul dintre ei. Ştiam, la fel ca oricare altul, că dacă o rasă putea reuşi să distrugă întreaga omenire, era omenirea însăşi. Ucisesem deja 99% şi tot mai erau unii care nu-şi potoliseră încă setea de sânge.

M-am hotărât că trebuie să aflu ce înseamnă să fii uman, liber, stăpân pe propria viaţă, înainte de a decide pentru ce merită să mor.

Oricum, mă îndoiam că Bleeders ar fi atât de proşti încât să se mai pună cu noi vreodată. Treziseră un gigant adormit, ucigaş şi sinucigaş, care acum stăpânea locurile lor de baştină. Dacă ştiau care le este adevăratul interes, ar trebui să ne evite pentru totdeauna pentru că aveam neplăcutul sentiment că omenirea nu se va opri niciodată.

Ei nu ar fi trebuit să ne ameninţe niciodată, dar nici noi n-ar fi trebuit să ne lăsăm cuprinşi de o asemenea teamă, pentru că până acum ne-a devorat doar.

Dar cui îi păsa? Acum aveam de trăit o viaţă adevărată şi nu voi lăsa teama, închipuită sau reală, să mă afecteze.

Am luat naveta cu Rick, Peggy şi o gaşcă de tineri din Tabăra 87 şi am descins în noua noastră casă. N-am mai văzut niciodată atâtea zâmbete, pe atâtea feţe, toate în acelaşi timp.

Pe când străpungeam plafonul de nori, nu-mi puteam alunga din minte vocea căpitanului spunând: „*Au spus că am trecut testele lor. Ne vor lăsa singuri*."

SFÂRŞIT